HALLVARDSVAKA

Menighetsblad for St. Hallvard | 33. årgang | Nr 2 - 2017

Kall til tjeneste i kirken

side 10

Z życia parafii

side 41

I dette nummeret av Hallvardsvaka presenterer vi:

Prestens hjørne ... 3

Avskjed og velkomst ... 4

Et Guds redskap i hverdagen
Intervju med p. Waldemar Bozek ... 5

Fra Enerhaugen til Roma
Intervju med sr. Klara Ottersen ... 6

Intervju med Sara Brødsjø ... 7

St. Hallvard menighet besøker vennskapsmenigheten
i Hamburg ... 9

Tema kall
"Det skje meg etter ditt ord" ... 10

Et kall er å lytte for å velge ... 12

Fra St. Hallvards fransiskanere til St. Josephsøstrene ... 14

Gud i alle ting ... 15

Hva er skjedd i menigheten siden sist
Fasteretrett med biskop Bernt Eidsvig ... 17

Gave til menigheten fra den vietnamesiske gruppen ... 19

Temadag -
Hvordan være fellesskap i St. Hallvard menighet? ... 19

Pave Frans - om Kirken, fellesskap og vårt felles hjem ... 20

Det skjer i St. Hallvard ... 23

Messetider ... 26

Vi blir som en familie i Kirken ... 27

St. Hallvardkonserten 2017 ... 28

Fest for frivillige ... 30

Corpus Christi ... 31

St. Hansfeiring i St. Hallvard ... 11

Barn og unge
Noen ord fra katekesekoordinatoren ... 32

Katekesen- et godt sted å være ... 32

Katekese- og konfirmantundervisning 2017/2018 ... 33

Søndagsskolen - Ordets liturgi for barn ... 34

Har du lyst til å være ministrant i St. Hallvard ... 34

Familiekoret i St. Hallvard ... 35

Konfirmanthelg på Mariaholm "Jesu liv og lidelse" ... 35

Katekesehelg for 3. og 4. klasse på Mariaholm ... 36

Førstekommunion 2017 ... 37

Konfirmasjon 2017 ... 37

Familiehelg på Mariaholm ... 38

Katekeseavslutning 10. juni ... 38

Barnas dag 3. september ... 39

Utdeling av 4-årsbibler 5. november ... 39

Familietreff 28. oktober ... 39

Adventsovernatting 2.-3. desember ... 40

We are the Eritrean Catholic Group ... 40

Polske menighetsaktiviteter
"Żywy Różaniec" ... 41

Grupa Mężczyzn św. Józefa MSJ ... 41

”Schola Miracolo” ... 41

Domowy Kościół ... 42

Służba Liturgiczna ... 43

Katecheza w jęz. polskim ... 43

Vi besøker en nabomenighet
St. Olav Domkirkemenighet ... 44

Enerhaugnytt ... 45

Prester og stab i St. Hallvard menighet ... 47

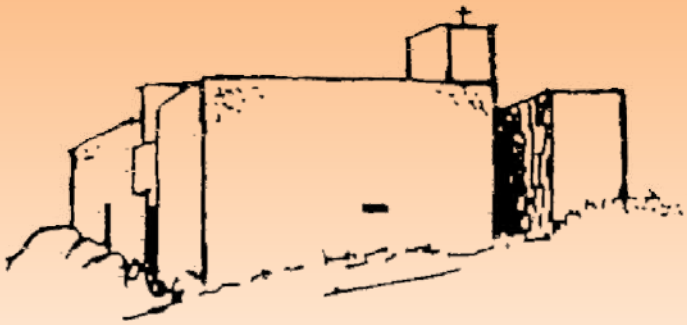

02/2017

Bidrag sendes menighetskontoret merket ”Hallvardsvaka”. E-post: hallvardsvaka@katolsk.no

Ansvarlig redaktør: Sognepresten, p. Carlo Borromeo Le Hong Phuc **Redaktør**: Anne Ma Riiser
Redaksjon: Frode Grenmar, Joachim Teigen, Aasmund Vik og Helga Haass-Männle. Staben i St. Hallvard bidrar fast.

Fotograf: Helga Haass-Männle m.fl.
Trykk: Haakon Arnesen AS, Oslo
Layout: Haakon Arnesen AS **Opplag:** 5 750
For- og baksidefoto: Forside: Blomstrende kaktus som et tegn på å følge kallet.
Bakside: Glade karer fra vår vennskapsmenighet St. Marien-Bergedorf i Tyskland, iført St. Hallvards jubileums-skjorte.

Sogneprestens hjørne

Kjære dere,

p. Carlo Le Hong Phuc – Carlo.Hong.Phuc@katolsk.no

Når ferien er forbi, melder den vanlige arbeidsdag seg igjen med sine vanlige rutiner. Har ferien vært vellykket, gir den oss ny kraft og styrke til å kunne ta fatt på vårt arbeid igjen. I mars arrangerte menighetsrådet temadag om fellesskap. Målet var å komme videre sammen i arbeidet med å bygge fellesskapet i menigheten. Det ligger en felles forståelse av at det er som Guds barn at vi er ett. Vi er alle Kirken, her og nå. Dette fellesskapet er Kristi mystiske Legeme. Vi er redskaper for Guds helliggjørende virke i verden. Alle døpte har hver på sin måte og etter sine evner, en oppgave i Kirken, et kall til å bygge opp denne levende, hemmelighetsfulle organismen som skal hjelpe oss til å møte Gud, ikke i en fjern fortid eller en hypotetisk fremtid, men her og nå, i dag.

Vi er alle Kirke for hverandre og gjennom oss vil Gud møte våre dagers mennesker. Men er vi oss dette bevisst? Kirken består av voksne, av gamle, av foreldre, av barn, som sagt av alle døpte. Fremtidens fellesskap i St. Hallvard menighet avhenger ikke bare av oss som er voksne, men også av barna og ungdommer. Hvordan møter vi i praksis våre barn og unge med deres lengsler, deres spørsmål? Gir vi dem det de har krav på? Derfor ønsker jeg at barne- og ungdomsarbeid blir et satsningsfelt for vår menighet fremover. Her vil jeg bare peke på noen problemstillinger som jeg synes er viktige: Hva er egentlig målet med barne- og ungdomsarbeidet? Hvordan kan vi gi barn og ungdom den oppdragelse de trenger for å bli modne kristne? Hvordan kan vi hjelpe dem til å vokse inn i et levende forhold til Jesus, kristenlivets midtpunkt? Hva kan St. Hallvard menighet gjøre for å bedre barne- og ungdomsarbeidet i menigheten? Hva forventer dere av meg som sogneprest? Vi vet at mange katolske foreldre ikke sender barna sine til katekese, og at andre bringer dem kun til forberedelsen til førstekommunion og konfirmasjon. Dette kan det være mange grunner til. Konfirmantforberedelsene er en unik sjanse til å følge unge mennesker over lengre tid. Hvordan kan vi følge opp ungdommene etter konfirmasjonen?

Det er et økt behov for trosformidling og opplæring i dag, sammenlignet med tidligere. Dagens unge lærer ikke på samme måte som før om den kristne tro på skolen. Like fullt er det viktig å ta innover seg at barn i dag ikke lengre blir sosialisert inn i kristendommen noe annet sted enn i hjem og Kirke. Den religiøse oppdragelsen skjer i familien. Mange foreldre er seg ikke nok bevisst dette store ansvar, noe oppmøte i søndagsmessen eller oppslutning om katekesen kan være eksempler på. Derfor må familiene og menigheten her ta sitt ansvar. Foreldre, barn og unge kan og skal bidra til Kirkens pastorale tilbud. Foreldre har et særlig ansvar for å engasjere seg i sine egne barns trosopplæring. Det er i familien den første og mest grunnleggende trosformidling skjer. Menigheten forsikrer et godt helthetlig tilbud for barn og unge, fra dåpen og på vei inn i voksenlivet. Slik støtter menigheten familiene i å bygge opp og opprettholde en katolsk identitet. Å ledsage barn og unge til å bli kjent med Kristus og hans Kirke, er å formidle Det glade budskapet om frelsen til nye generasjoner. Med barna vokser det frem en ny generasjon troende. Når barna blir ungdom, bør de ledsages, ikke bare til å holde fast ved troen, men også til å modnes i troen i takt med utviklingen i de sentrale årene av oppveksten. Slik kan de forbli i Kirken, forberedes til å ta sitt kristne ansvar i verden og være med på å føre Kirken videre inn i fremtiden.

Jeg håper at vi som St. Hallvard menighet, særlig foreldrene til barn og unge, kan løfte frem viktigheten av vår innsats for og med de unge slik at vi kan få oppleve å møte den levende Gud i vår menighet.

I begynnelsen av september skal P. Waldemar forflyttes til Jessheim. Ved denne anledning vil jeg takke for hans engasjement og innsats i vår menighet. Han har gjort en kjempejobb i St. Hallvard menighet de 3 årene han har vært her, og har vært en sann brobygger. Både generelt i den polske gruppen, men også mellom den polske gruppen og menigheten ellers.

En stor takk vil jeg gjerne rette til vår organist Sara og sakristan Sr. Klara. Jeg takker for deres store og trofaste innsats i menighetstjenesten.

I sommer leste vi om presteforflytninger og utnevnelser i Oslo Katolske Bispedømme. Biskop Bernt Eidsvig utnevnte p. Piotr Gwizdz til kapellan i St. Hallvard menighet. I juni overtok Sr. Natanaela Hess sakristitjenesten. Jeg takker Elisabethsøstrene for deres trofaste og hengivne tjeneste. Vi ønsker p. Piotr og Sr. Natanaela hjertelig velkommen. Samtidig gleder vi oss

til å bli kjent og samarbeidet med dem i tiden fremover. Det er også en glede at vi nå har fått en ny organist i vår menighet. Ved denne anledning ønsker vi vår nye organist Xavier Fourny velkommen.

Lørdag 02.september blir diakon Myron presteviet. På samme dag vil sr. Maria Rita avlegge sine evige løfter. Begge viktige begivenheter finner sted i St. Olav domkirke kl. 10.30 og kl. 15.00. På forskudd vil vi gratulere dem med dagen. Jeg vil gjerne oppfordre dere alle å delta i messene hvor vi kan be for dem og dele denne gleden med dem.

La oss be om at Guds ånd i denne tid vil styrke oss i all god gjerning og gi oss nådens vekst. La vår tro bli styrket, la håpet vokse og kjærligheten bli mer virksom slik at vi kan gi et fornyet vitnesbyrd i vårt liv.

Noen kommer til oss - andre forlater sin tjeneste i St. Hallvard

Når høstsemesteret er godt i gang, er det skjedd endringer både blant prestene og andre klerikale og i menighetsstaben for øvrig.
P. Waldemar Bozek, menighetens høyt skattede polske kapellan, forlater St. Hallvard etter tre års tjeneste for å fortsette tjenesten i St. Gudmund menighet på Jessheim. Vår nye polske kapellan er p. Piotr Gwiżdż. Vi takker p. Waldemar for hans trofaste tjeneste i menigheten og ønsker p. Piotr velkommen. Måtte rik velsignelse følge dem begge.

p. Waldemar

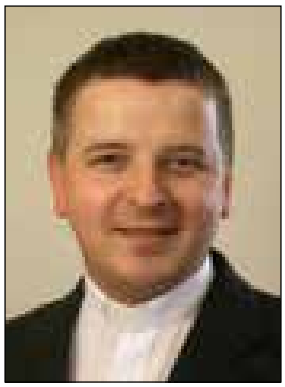
p. Piotr

St Elisabethsøster Klara Ottersen har i flere år vært vår dyktige og trofaste sakristan. Hun har begynt studier i Roma og avløses i sakristiet av sr. Natanaela Hess. St. Hallvard menighet opplever seg velsignet som får nyte godt av søstrenes store kunnskap og kompetanse. Vi takker sr. Klara for hennes store innsats i menigheten som sakristan og kateket, og ønsker sr. Natanaela hjertelig velkommen til oss. Måtte de rikelig velsignes.

sr. Natanaela

Et Guds redskap i hverdagen

Intervju med p. Waldemar

Frode Grenmar – skyttenbroa@hotmail.no

Etter ca. tre år som kapellan i St. Hallvard menighet går p. Waldemar nå over i tjeneste i ny menighet. Fra denne høsten vil han bli å finne i St. Gudmund menighet på Jessheim.

Vi har lært ham å kjenne som en veldig blid og hyggelig prest, som i tillegg til å feire messene på polsk også har feiret mange hverdagsmesser på norsk. Dessuten har vi flere ganger hatt gleden av å høre ham spille gitar og synge under menighetens arrangementer.

Vi har fått en prat med p. Waldemar før han forlater oss for denne gangen.

Hvordan har du opplevd denne tiden her i menigheten vår, og hvilke inntrykk og erfaringer sitter du igjen med?

Det er en stor polsk gruppe i St. Hallvard menighet, og det meste av min tid har jo gått med til å betjene denne, med messer, skriftemål, samtaler og sjelesorg. De fleste polakker har kommet til Norge for å søke arbeid, penger og et bedre liv. Men så er det min erfaring at mange av dem også har funnet åndelige verdier, og en ny eller forsterket nærhet til Gud og Kirken.

Jeg har tenkt på Moses, som i ørkenen møtte Gud og fikk stå på hellig grunn, og på israelsfolket som på sin lange vandring gjennomgikk en prosess, der de langt fra sitt hjemland fikk oppleve at Herren arbeidet med dem, med deres tro og tillit til ham.

Som for israelsfolket, møtes også polakkene i Norge av både utfordringer og fristelser. Mange søker Gud gjennom kirkefellesskapet de opplever, og naturligvis særlig gjennom eukaristien og skriftemålets sakrament.

Så du har opplevd at Kirken og trosfellesskapet her i Norge kan få en litt annen rolle og funksjon i livet enn det de er vant til fra Polen?

Mye er naturligvis likt, men jeg har også sett at det er forskjeller. Kirken og trosfellesskapet blir et viktig møtested både åndelig og sosialt. Bevisstheten om troens og Kirkens betydning blir for mange styrket, og kanskje ser jeg dette spesielt i forhold til mennene. I Polen søker familiene samlet til kirken. Det gjør de naturligvis også her, men samtidig ser jeg at det i tillegg er lettere å organisere andre trosfellesskap. Spesielt vil jeg her få nevne St. Josef-mennene, som har dannet et sterkt og aktivt fellesskap i Norge.

Statistikkene forteller oss at fedrenes tro er svært viktig for å styrke og bevare barnas tro, og jeg ser at bevisstheten om dette er stor blant mange menn, og de ønsker å være seg sitt ansvar bevisst.

For meg som prest er det et privilegium å få ta del i dette arbeidet og å se fruktene av Guds rike velsignelse rundt meg i hverdagen.

Hvilke tanker har du om å bygge et fellesskap på tvers av de nasjonale gruppene i menigheten?

Dette er viktig og noe vi stadig må arbeide videre med. Selv om forskjeller i språk og kultur nok kan gjøre det utfordrende, så vil vi alltid være et fellesskap i menigheten, og naturligvis i en større sammenheng blant alle katolikker i Norge. Det er av stor betydning at vi møtes, ber sammen og snakker sammen.

Jeg ser veldig positivt på det arbeidet som nå foregår i menigheten nettopp for å styrke dette fellesskapet, og særlig vil jeg få nevne felles bønn, som den internasjonale rosenkransen. Der samles vi fra ulike grupper til en bønn som vi alle kjenner og er vant til, og kan forene norsk med de ulike nasjonale språkene som er representert i menigheten.

Har denne tiden hos oss blitt annerledes enn du hadde forventet?

Jeg husker at vi lærte under min formasjonstid som prestestudent at vi ikke skulle være for opptatte av å danne oss forventninger, for det vil lett virke begrensende og kan binde oss i tjenesten. Kanskje vil vi da også lettere oppleve skuffelse om tjenesten utviklet seg annerledes enn vi hadde trodd. Vi lærte å gå til tjenesten med et åpent sinn, og spesielt det første året. Men jeg må få si at dette har vært gode år, med god støtte både fra menigheten og fra andre prester, og at jeg har fått oppleve så mye av Guds velsignelse i arbeidet. Jeg får se mennesker søke Gud og komme til Gud, og dette er et stort privilegium. Men det er ikke min fortjeneste, jeg får bare være et redskap som Gud kan arbeide gjennom.

Vi takker p. Waldemar og ønsker ham lykke til i sin nye menighet!

Fra Enerhaugen til Roma

Intervju med St. Elisabethsøster, sr. Klara Ottersen

Frode Grenmar – skyttenbroa@hotmail.no

Som mange av dere sikkert har lagt merke til, har sr. Natanaela overtatt som vår nye sakristan etter sr. Klara, som lenge har jobbet i kulissene for å hjelpe til med å gjøre alt i stand til messefeiring og høytider. Studier og nye utfordringer venter sr. Klara, og vi har bedt henne fortelle litt om dette og om sin tid og tjeneste i menigheten vår.

Vi har lenge hatt gleden av din trofaste innsats som sakristan hos oss, men nå blir omgivelsene dine ganske annerledes for en tid, og du har allerede reist utenlands for å studere. Kan du fortelle litt om det?

Hverdagen her i Roma er egentlig ganske lik hverdagen på Nordstrand, siden jeg jo fremdeles bor i en kommunitet av St. Elisabethsøstre, med den samme dagsrytmen som hjemme; meditasjon, tidebønn, Den hellige messe, måltider, studier, hjelp i huset og tilbedelse. De første månedene her går med til å lære seg språket, siden studiet foregår på italiensk. Også i fellesskapet er italiensk vårt fellesspråk.

Kan du kort si litt om hvilke oppgaver en sakristan egentlig har?

Sakristanens oppgave er hovedsakelig å holde sakristiet i orden; at kalker er vasket og pusset, at messeklær, kirketøy og duker er renset og strøket osv., slik at alt liturgisk utstyr er klart når prestene trenger det til å feire sakramentene og de ulike høytider og trosmysteriene som Kirken feirer gjennom kirkeåret.

Hvordan har du opplevd disse årene hos oss?

Jeg har opplevd dem som veldig fine! St. Hallvard er en menighet med mange nasjonaliteter og mange familier. Nesten hver helg er det noe nytt som skjer, som dåp eller engasjementer utenom messer på ulike språk. Jeg har også opplevd det fint med staben, kateketer og andre frivillige osv.

Hva er de største utfordringene ved å gjøre tjeneste i en stor og mangfoldig menighet som St. Hallvard?

Det tror jeg varierer fra person til person. Det som er vanskelig for meg, er kanskje veldig lett for en annen. For meg har det vært utfordrende noen ganger å være rettferdig. For eksempel kan det være mange aktiviteter samme helg. La oss si to dåp og bryllup før en søndag i

påsketiden. I påsketiden og i forbindelse med andre høytider, er det jo mye blomster uansett, så da kunne jeg tilpasse til at det er hvitt, eller etter andre ønsker, selv om det ikke er sakristanens oppgave å dekorere til bryllup. Men en annen gang har jeg måttet si at dessverre har vi ikke blomster i fastetiden, så de må ordne all dekor selv. Ofte er det slik at de som kommer ikke vet hvilke andre aktiviteter som var i kirken kanskje to timer før eller dagen før. For eksempel «Hvorfor har jeg pyntet så mye til «et år etter førstekommunion» på polsk (som var samme helg som menighets førstekommunion) og «en vanlig søndag» (som var samme helg som menighetsjubileum), og så lite til deres førstekommunion to uker etterpå? Selv om jeg har prøvd å planlegge nøye og å være rettferdig overfor hver enkelt person og familie, eller i forberedelsene til messene på de språk som menigheten har hatt tilbud om, er det ikke alltid jeg føler at jeg har lykkes helt med det. Men da måtte jeg jo bare prøve å gjøre det bedre året etter, og jeg er sikker på at sr. Natanaela finner gode løsninger på dette.

Er det spesielle minner eller erfaringer som du vil nevne fra denne tiden?

Egentlig er jeg for opptatt med å sette meg inn i tingene her til å dagdrømme tilbake... Men det er jo klart at når den andre junioratsøsteren her snakker om sin hjemmemenighet i Brasil, går tankene mine til St. Hallvard menighet. Selv om jeg har bodd i flere byer, så er det nok St. Hallvard som jeg har lagt mest hjerte i, fordi en som ordenssøster også har en annen rolle enn «bare» sakristan. For eksempel i møte med barna i katekese, eller med dem som kommer til kirken for å tenne et lys. Det kunne være foreldre som bad om forbønn for sine

barn, eller en datter som bad om forbønn for sin syke far. Det har vært en fin tid, men det er jo ikke slik at jeg har tatt farvel. Jeg er her for å bli en bedre ordenssøster, lære mer, og komme tilbake enten til Nordstrand eller til et annet hus hvor St. Elisabethsøstrene er. Særlig i forhold til katekesen tror jeg sikkert at dette året vil hjelpe mye, for katekese er jo også barnas vei med Gud og sakramentene.

I dette nummeret av Hallvardsvaka vil vi gjerne ha litt fokus på kall. Kan du si litt om hva som fikk en sørlandsjente til å søke klosterlivet?

Kallet er en perle som jeg skulle ønske flere ville oppdage. Det er jo Jesus som kaller, men han er avhengig av en slags «sensitivitet», et «ja» og et ønske om å elske ham tilbake og bygge opp hans Kirke. Han har kalt meg gjennom personer, gjennom vitnesbyrd fra andre som har viet sitt liv til Gud, gjennom ord i Den hellige skrift, gjennom bønn, gjennom erfaringer av hans nærvær og omsorg for mitt liv. Og alt dette bærer jeg i mitt hjerte. Jeg har også opplevd en kallsfølelse gjennom mindre tjenester som jeg svarte ja til før jeg i det hele tatt tenkte på klosterlivet. For eksempel opplevde jeg det som et kall da jeg ble spurt om å være leirsjef for Barneleir Sør. Jeg tenkte at «dette er umulig for meg, siden jeg verken har vært deltaker eller leder på barneleir før», men sa jeg nei, sto leiren i fare for å bli avlyst, så jeg måtte bare stole på Guds hjelp. Heldigvis hadde vi både en fantastisk leirprest, p. Heinz-Josef, og både kokk og team som bidro til at barna fikk en fin uke.

Det underlige var at pater sin måte å formidle troen på var så konkret at jeg åpnet meg mer for at Gud kan bruke våre evner til å formidle troens mysterier. Jeg likte spesielt godt at han snekret en himmelstige med barna, så dette og andre ting har jeg selv gjort med barna etterpå. Jeg likte denne type konkretisering, og noe av det samme erfarte jeg i møte med St. Elisabethsøstrene. Mye av vårt virke er kanskje usynlig, men likevel veldig konkret og jordnært, og med mange muligheter til å «møte Jesus».

Vi takker deg for en kjempefin innsats i menigheten, og ønsker deg lykke til med studiene i Roma - og så håper vi selvsagt å få se deg igjen i St. Hallvard når du har tid og anledning!

Vår organist gjennom mange år, Sara Brødsjø, har gått til organiststilling i St. Johannes menighet. Intervju med henne kan leses nedenfor. Vår nye organist heter Xavier Fourny. Han tiltrådte sin stilling 7. august. Vi ønsker ham hjertelig velkommen til St. Hallvard og kommer tilbake med nærmere presentasjon av ham i kommende nummer av Hallvardsvaka. Sr. Faustyna Walczak har vært Sara Brødsjøs vikar mens hun har hatt sin barselpermisjon. Sr. Faustyna er alltid hjelpsom og villig til å ta et tak for menigheten. Vi takker henne for nok en periode med iherdig innsats, og håper vi kan få lov å be om hjelp senere også når det måtte trenges. Samtidig er vi glade for at sr. Faustyna fortsetter å lede barnekoret HaBaKo.

Xavier Fourny

sr. Faustyna

Intervju med vår avtroppende organist Sara Brødsjø

Frode Grenmar – skyttenbroa@hotmail.no

Etter mangeårig innsats ved St. Hallvard kirkes orgel, har Sara nå gått over i en ny stilling i vår nabomenighet St. Johannes. I den anledning har Hallvardsvaka hatt en prat med henne.

Du er fremdeles en ung dame, men selv de med en del års fartstid i menigheten kan huske deg ved orgelet fra ganske langt tilbake. Kan du fortelle litt om din bakgrunn og hvordan det hele begynte?

Min far er også organist, og som liten pleide jeg å sitte ved siden av ham på orgelkrakken da han spilte i kirken. Da det etter hvert ble flere polske messer og menighetslivet utviklet seg, deltok familien vår på alt mulig fra lørdagsandakter til korsveier. Dette var nok med på å vekke min interesse for liturgi og kirkemusikk, og inspirerte meg til å velge musikken som yrkesvei senere. Jeg fikk først klaverundervisning i mange år, så kom jeg inn på kirkemusikkstudiet med orgel som hovedinstrument, og fullførte studiene med en mastergrad i 2011. Jeg ble ansatt i St. Hallvard i 2003, 16 år gammel.

Fransiskaneren p. Mariusz Lewandowski, som også underviste meg i konfirmasjonsklassen, fortalte at menigheten manglet organist og oppfordret meg til å ta kontakt med sognepresten. Det som opprinnelig bare skulle være en midlertidig hjelp, ble til en fast ansettelse som varte mye lenger enn det jeg forestilte meg den gangen.

Hvordan vil du, fra ditt ståsted, beskrive den rollen en organist/kantor har under messen?

Jeg liker å støtte meg på alt som har blitt sagt i Kirkens dokumenter om kirkemusikk. Der uttrykkes på en nyansert og inspirerende måte både organistens og kirkemusikkens funksjon. Ulikt en konsertmusiker er man i en situasjon hvor musikken ikke er midtpunktet, men bidrar til den større helheten som liturgien er – og jeg opplever at jeg finner meg bedre til rette i en slik sammenheng. Jo mer jeg fordyper meg i liturgi og kirkemusikk, jo mer overveldet blir jeg av arven man forvalter, og av ansvaret man har for å tilegne seg nok kunnskap og erfaring til å være en god organist.

Valg av salmer vil alltid være gjenstand for diskusjon, og ønskene fra menighetens medlemmer vil naturlig nok sprike en del. Hvordan foregår egentlig dette valget? Hvordan samarbeider prest og organist forut for en messe?

Det er vanlig at organisten har ansvaret for å forberede musikken til messen, siden dette inngår i kompetanseområdet. I St. Hallvard har vi gjort det slik at presten får et salmeforslag fra organisten, som han ser på og eventuelt foreslår endringer. Det er verdt å merke seg at salmene vi synger faktisk er erstatninger for de egentlige sangene som står i messeboken: inngangsvers, antifoner til forberedelsen av gavene og til kommunionen. Akkurat som lesninger og kirkebønner, er disse ulike i hver messe, og er bibelske tekster. Når jeg velger salmer til messen, forholder jeg meg til disse leddene i messeboken og prøver å finne noe som gjengir innholdet fra dem, eller som generelt passer til handlingen i messen eller den aktuelle tiden i kirkeåret. I begynnelsen av min tid her visste jeg ingenting om hvilke salmer menigheten kunne eller likte, og fikk mange gode råd som hjalp på veien. *Lov Herren* er en veldig innholdsrik og variert bok, og jeg mener vi kjenner mye av det som står der.

St. Hallvard menighet er stor og rommer et betydelig mangfold både når det gjelder kultur- og språkbakgrunn. Hvilke utfordringer og muligheter innebærer dette for en organist og kantor?

Ikke mange kirkesamfunn kan vise til et like stort internasjonalt mangfold i sine rekker som Den katolske kirke. Mange nasjonaliteter har messer på sine egne språk her i menigheten, og bruker sanger de har tatt med seg hjemmefra. Katolikker forenes på tvers av landegrensene gjennom en felles tro. Det blir et symbol på dette når alle kan synge de samme kirkelige sangene, på samme språk. Jeg møter vietnamesere, tamiler, filippinere og andre som sammen gleder seg over å synge *Salve Regina*, *Missa de Angelis* og andre latinske sanger som de har lært hjemme, i tidligere misjonsland. Her har vi en rikdom som Kirken med rette oppfordrer til å pleie i menighetene, spesielt hvis den kan hjelpe med å opprettholde en balanse mellom nasjonal sjelesorg og fellesskapet i menighetslivet.

Din jobb har ikke bare vært ved orgelet. Du har også vært korleder. I den rollen har jeg hørt denne beskrivelsen av deg: "Hun behandler oss på en måte som får oss til å føle oss profesjonelle." Kan du si litt om hvordan det er å være korleder?

Det er veldig hyggelig at noen har opplevd meg slik. Fra min side kan jeg bekrefte at kirkekoret alltid har vært en av de største gledene ved jobben i St. Hallvard, og at de trofaste medlemmene der har så lang erfaring og så god kjennskap til både liturgi, sangteknikk og notelesing at påliteligheten deres gjør dem til uvurderlige ressurser. I de store høytidene, når det gjerne er mange messer å synge i, er det godt å være omringet av flere musikere som engasjerer seg like mye i det som skjer. Personlig er jeg veldig glad i å øve inn flerstemt musikk til messen, og her har det ofte vært mulighet til å tilføre dette ved hjelp av korets innsats. Jeg tror ikke det vil

være en overdrivelse å si at det meste jeg kan om liturgisk korsang, har jeg lært av å jobbe med St. Hallvard kirkekor, både før og etter studietiden.

Med din lange erfaring i menigheten, er det noen råd du gjerne vil gi til din etterfølger?

Vi gleder oss over å ha fått en ny organist fra Frankrike, som jeg ønsker lykke til med de nye oppgavene i St. Hallvard menighet. Det er mange musikalske ressurser her, og jeg håper at han vil finne like mye glede som meg i det som helt sikkert vil bli en inspirerende og utviklende tjeneste.

Sara er allerede i gang med sin tjeneste i ny menighet, og vi takker henne for en lang og tro tjeneste på galleriet og ønsker henne lykke til videre!

St. Hallvard menighet besøker vennskapsmenigheten i Hamburg

Darko Wakounig – darkowakounig@yahoo.com

Helga Haass-Männle – helga.mannle@katolsk.no

Det er ikke alle ekteskap, eller partnerskap for den saks skyld, som får gleden av å oppleve gullbryllupet. St. Hallvard menighet i Oslo og St. Marien i Bergedorf i Hamburg er imidlertid blant de heldige. Partnerskapet mellom de to menighetene, som begynte ved den nordiske katolikkdagen for 50 år siden, varer den dag i dag. Og ikke nok med det, begge menighetene har en nokså lik historie. Begge ligger i et hovedsakelig protestantisk område, og mens vi feiret vår menighets 125-årsjubileum i 2015, feiret St. Marien i år 150-årsjubileet siden første katolske messe etter reformasjonen ble feiret. Og så er sognekirkene omtrent like gamle, attpåtil oppført i lignende arkitektonisk stil. Vi har altså mye til felles, og følgelig måtte jubileet feires med et besøk.

Pinsen var et fint tidspunkt, bortsett fra for vår sogneprest p. Carlo som måtte holde stillingen i Oslo. En manns- og kvinnesterk delegasjon fra Oslo ble mottatt med stor gjestfrihet. Vi bodde hos hver vår gjestefamilie, fikk anledning til å bli kjent med våre tyske venner og ikke minst så fikk vi flotte omvisninger gjennom Hamburg. Høydepunktene var utvilsomt besøket i rådhuset og båtturen gjennom byens enorme havn, i tillegg til besøket i den nye filharmonien for dem som ønsket det. Og på søndag etter jubileumsfesten fikk vi beundre byens omgivelser, med mange flotte vindmøller.

Våre to menigheter har mange likheter, men selvsagt også en del forskjeller. For eksempel sliter St. Marien, i likhet med andre katolske menigheter i Tyskland, med minkende oppslutning og prestemangel, noe som fører til at sogn må slås sammen. I Norge er situasjonen takket være innvandringen bedre, men utfordringene står i kø også hos oss. Det er mye vi kan lære av hverandre.

Det er hyggelig å ha venner rundt om i verden, og jeg håper at dette partnerskapet vil holde i enda en gullbryllupsperiode. Tusen takk til menigheten i Hamburg, og velkommen hos oss neste gang!

Kall til tjeneste i kirken

Dette nummeret av Hallvardsvaka vil ha et særskilt fokus på kall. Vi kjenner alle prester og søstre, som vi i våre kretser spesielt forbinder med kall. Nå er det også denne typen kall vi først og fremst får høre om i dette nummer av bladet.

Først ut er Joachim Teigen. Som mange av dere vil ha kjennskap til, er han en av bispedømmets prestestudenter tilknyttet St. Eystein presteseminar. Det siste året har vi lært ham å kjenne og å sette stor pris på hans nærvær i menigheten. Han har bodd hos oss og har ved siden av studiene daglig vært en del av menighetens pulserende liv. Han står nå foran studier i Roma, og vil kanskje dele noen tanker og opplevelser fra Roma med Hallvardsvaka underveis. I denne omgang deler han sin foreløpige kallshistorie med oss.

Lære seg å si: «Det skje meg etter ditt ord»

Joachim Teigen – joateig@gmail.com

«Kall» hører med blant de ordene som på mange måter er falt ut av bruk i dagens Norge. Når man skal beskrive det man før gav navnet «kall», snakker man nå heller om «mål i livet» og hva det er «meningen at man skal bli». I en sekularisert kontekst er det da kanskje heller ikke så forunderlig; et kall forutsetter at det er noen som kaller en annen til noe, og denne «noen» har som oftest vært forstått som Gud. At det er Han som kaller gjør selve begrepet i seg selv uforståelig, og ikke så rent sjelden tåpelig, for mange i vår del av verden. Å ytre ordene «jeg har fått et kall», kan dermed bli en prøvelse i seg selv. Bedre blir det ikke av at mange automatisk ser for seg et på-veien-til-Damaskus-scenario, eller at man har hørt en høy og klar røst fra oven.

Det er mange – meg selv inkludert – som ville si at opplevelsen av å ha fått et kall er alt annet enn høyt og klart. Det oppleves vel snarere som ganske subtilt, og det kreves tid og bønn for å skjelne om det faktisk er et kall det dreier seg om. Pauli omvendelse på veien til Damaskus kan dermed virke som en fjern virkelighet. Allikevel er det noe ved det plutselige skiftet i Pauli sinnelag som gjør denne historien beskrivende for kallsopplevelser også i dag. Jeg må medgi at min opplevelse av et kall ikke var like plutselig som det var for Paulus, men noe skjedde over et tidsrom som gjorde at jeg måtte spørre meg selv om Gud virkelig kalte meg til prestetjeneste, og ikke minst spørre Ham om det var dette Han ønsket for meg.

Allerede som lutheraner ønsket jeg å bli prest i Den norske kirke, og begynte også å studere teologi på MF. Da jeg innså at Gud trakk meg mot den Katolske Kirken, og at jeg ikke kunne gjøre annet enn å konvertere, var min første tanke: «da kan jeg i alle fall ikke bli prest». Planen hadde jo alltid vært å få seg en kone og stifte familie. Da jeg startet mitt liv i Kirken, skjedde det riktignok noe. Idet jeg ble kjent med prester, så dem feire messe, bevitnet den tjenesten de gjorde for Gud og sine medmennesker, og ikke minst at de var lykkelige menn, så kjente jeg en dragning mot katolsk prestetjeneste. Dragningen kom over tid, men til slutt kjente jeg en slags ro ved tanken på at det kanskje var dette Gud kalte meg til, og det som tidligere hadde uroet meg var ikke lenger så skrekkinngytende.

Alt fra slutten av tenårene følte jeg et kall til noe større enn bare karriere og høy lønnslipp; jeg ønsket å vie livet mitt til tjeneste for Gud og mine medmennesker. Først da ville livet mitt virkelig virke meningsfylt. Men i møte med katolsk prestetjeneste var det akkurat som om dette ble løftet til ett nytt nivå. Frembæringen av messeofferet, den liturgiske bønn på vegne av hele Guds folk, og det å kunne være det instrument Gud bruker for å formidle sin nåde og kjærlighet; alt dette «fullendte» så å si det kall jeg hadde kjent på fra min tid som lutheraner. Med tiden gikk det fra å være en følelse av

ST. EYSTEIN PRESTESEMINAR
HAR DEN STORE GLEDE Å INVITERE DERE TIL:

DIAKONVIELSE

Paul Opata og Josef Ottersen

26. august kl 12
St. Johannes, Oslo
ved biskop Bernt Eidsvig

PRESTEVIELSE

Myron Kuspys

2. september kl 15
St. Olav, Oslo
ved biskop Petro Kryk

HVORDAN KAN DERE STØTTE VÅRE SEMINARISTER?

Først og fremst kan du hjelpe ved bønn, f. eks. gjennom Oslo katolske bispedømmes «Bønn for kall». Kall er Guds svar på vår bønn, og de som svaret på kallet gir han med deres støtte også nåde til å fullføre. Hvis du både ønsker å følge våre prestestudenter nærmere på veien og ta ansvar for den praktiske driften, anbefaler vi medlemskap i SEMINARETS VENNER. For 100 kr i måneden bidrar du direkte til bispedømmets utdannelse av prester; en investering som gir deg godt skikkede prester i fremtiden! Du vil også få nyhetsbrev fra seminaristene, særskilt invitasjon til store begivenheter og en årlig messe og mottagelse med biskopen og våre seminarister. Du fyller ut skjema fra foldere som finnes i menigheten, eller bruker skjemaene for avtalegiro og spesifisere at din månedlige gave skal gå til St. Eystein presteseminar.

Takk for at dere bærer våre kall, og viser oss den glede som ligger i å tjene Guds folk!
Måtte Gud velsigne deres alle!

at Gud kanskje kalte meg til prestetjeneste, til at det var dette jeg virkelig ønsket, og ikke noe annet.

I korte trekk er dette begynnelsen på det eventyr jeg nå begir meg ut på idet jeg starter livet som seminarist. Jeg sier «begynnelsen på eventyret» fordi det slett ikke er slik at kallet er bekreftet og avgjort den dagen man søker presteseminar. Den skjelningsprosessen man går igjennom før man søker seg til presteseminar eller ordensliv må fortsette. Man må på sett og vis lære seg kunsten å skille mellom hva som er min vilje og hva som er Guds vilje, for så å rette min vilje etter Hans. Det er dette man kaller skjelning av et kall. Bønnen blir derfor desto viktigere idet man starter et liv som prestestudent, og det er her man flere ganger om dagen tilbringer tid med Gud og får den styrken man trenger for å fortsette. Og idet man ber tidebønnene med de ord Gud selv har gitt oss, og således lar sin bønn formes av Gud, lærer man seg gradvis også å lytte. Men hverken det å be eller det å lytte er enkelt, så av alle de ting de neste årene bringer er det kanskje det å trenge dypere i bønnen jeg ser mest fram til.

Foruten å la sitt åndelige liv forme, skal man jo også formes som menneske i forberedelsen til prestetjeneste. Jeg finner trøst i at jeg ikke er den første i Kirkens historie som føler seg noe uverdig i møte med et kall. Ja, ofte kan man også tenke at oppgaven er for stor for et syndig menneske som meg selv. Heldigvis er det ikke jeg som skal forme meg selv, men det er Gud som skal forme meg; gjennom sitt Ord og gjennom de mennesker som skal veilede meg. I tillegg til det å gå en «bønnens skole» blir da seminaristlivet også et liv der man dag for dag må lære seg å si som Maria: «Det skje meg etter ditt ord».

Den observante leser vil ha skjønt at et liv som prestestudent slett ikke er enkelt, men så er jo heller ikke livet som kristen nødvendigvis et enkelt liv. Det kommer til å være gode dager, og det kommer til å være dårlige dager, og ofte må man bare finne hvile og trygghet i troen på at Gud er der, og at Han er i full kontroll. Med Guds hjelp håper jeg en dag å kunne tjene dere i Hans Kirke, og på reisen dit håper jeg at dere alle vil ta med både meg selv og de andre seminaristene i St. Eystein i deres forbønner, og vit at vi ber for dere.

Et kall er å lytte for å velge

St. Elisabethsøstrene v/ Sr. M. Pauline Nguyen – st-elis@online.no

”Så gikk han opp i fjellet, og kalte derfra til seg dem som han selv ønsket, og de kom” (Mk 3,13) Hvert kall er et mysterium, gitt oss av Gud. Kirken er ”jordsmonnet” der kallet spirer, vokser og bærer frukt. Det finnes forskjellige kall. Noen er prester, ordensfolk. De fleste lever i ekteskap, mens noen forblir enslige... En kristen må lytte til Guds kall, svare Ham og velger livsoppgaver i lys av dette.

Et ordenskall er en spesiell nåde fra Gud. Gud kaller enkelte kristne til å vie sitt liv utelukkende til Ham. Han inviterer dem til å gå ut av seg selv og til å stille sine liv til tjeneste for Guds plan og det kristne fellesskap. Gud kaller den Han ønsker, og den enkelte svarer og kommer frivillig til Ham. Når mennesket svarer på Guds kall og følger Ham, blir deres liv et liv i gudstjeneste. De vier seg til Gud, og tjener Ham og Kirken på en mer fullkommen måte. De lever i verden men hører ikke verden til. Den hellige Paulus, i sitt brev til menigheten i Efesos, oppfordrer oss "for å være tro mot sitt kall" (Ef 4,1). Den som har viet sitt liv til Herren er beredt til å tjene Kirken der Kirken trenger det.

St. Elisabethsøstrenes kongregasjon har sitt utspring i denne erkjennelsen av Guds vilje, å tjene ham i de syke og nødlidende slik det ble grunnleggeren Klara Wolff ved kallsnåden til del i erkjennelsen av Kristi ord:” Alt hva dere gjort mot selv den ringeste av mine brødre, det har dere gjort mot meg” (Matt 25,40). Dette er vår kongregasjons karisma og har vært det siden grunnleggelsen ved Klara Wolff og hennes tre medgrunnleggere, Maria og Mathilde Merkert og Franziska Werner i 1842 i Neisse (Nysa) i Schlesien. Kongregasjonens åndelige liv er sterkt preget av tilbedelsen av Jesu Hjerte som lærer søstrene i å overgi seg til Guds trygge hånd og å elske Ham betingelsesløst.

St. Elisabeth

Et annet viktig element i søstrenes åndelige liv er hengivenheten til Maria, Guds mor, som er vårt forbilde i et liv dedikert til hennes sønn og vår neste. Inspirert av den hellige Elisabeth av Thüringen, kjent for sin kjærlighet til de fattige, deler søstrene det de selv har fått av Gud med andre.

Helt siden grunnleggelsen i 1842 tjener søstrene de syke og fattige. Søstrene dro dit hvor nøden var størst. ”La oss være barmhjertige for at også vi en gang kan håpe på barmhjertighet” som Moder Franziska formante i sitt brev. Dette var drivkraften bak vår første grunnleggelse, i Hammerfest, i 1880. Det er med stor takknemlighet vi ser tilbake på våre modige søstre som til tross for enorme vanskeligheter og utfordringer, utviklet kongregasjonens virksomhet i Norge og etterlot oss en beundringsverdig arv.

Et liv etter de evangeliske råd

Gudskallet formidles og utvikler seg i fellesskap. Gud kaller oss til å være en del av Kirken, og etter en viss modning i Kirken, gir han oss et særegent kall, kallsreisen foretar vi sammen med de brødrene og søstrene som Herren gir oss: ”Vi blir kalt sammen.” Det søsterlige fellesskapet er til hjelp og støtte for å etterleve løftene vi avlegger. Bare et fellesskap som har indre styrke, er i stand til å etterleve sin sendelse i verden av i dag.

Det gudviede liv forplikter oss til et liv i fellesskap under løfte om kyskhet, fattigdom og lydighet. Ved å overholde de evangeliske råd, gir ordensfolk seg helt til Gud. "De tre løftene beviser at mennesker kan overvinne ønsket om å eie (løfter om fattigdom), være verdifulle for noen (kyskhetsløftet), ha makt på jorden som det er i deres skjebne (løfte om lydighet)." Løfteavleggelsen finner sted offentlig etter den kirkelige ritus og blir tatt imot av provinsialsuperior, i dag Sr. M. Katarina Hodyr.

Ved å love kyskhet for Himmelrikets skyld, forplikter vi oss til et liv i sølibat og fullkommen indre og ytre avholdenhet. Slik blir vårt liv et tegn på håpet om at kjærligheten fullbyrdes i evigheten. Det blir også vitnesbyrd om at Kristus er den eneste som kan fylle vårt liv. Vårt liv i gudviet kyskhet knytter oss til hverandre i Kristus og utfolder alle våre krefter og evner i vår sendelse i Kirken. ”Salige er de rene av hjertet, for de skal se Gud.” (Mt 5,8)

Ved overholdelsen av fattigdomsløftet tar vi del i Jesu fattigdom, han som oppgav alt sitt eget og ble et fattig menneske. Slik Faderen sendte sin sønn inn i fattigdom og til de fattige (Luk 4,18), blir vi av Kristus og Kirken sendt til de fattige, dit hvor ”hjelp er mest nødvendig”. Slik ønsker vi, slik den hellige Elisabeth formaner oss, ”å gjøre mennesker glade”, ”vi må gi det vi har, gjerne og med glede”.

Gjennom lydighetsforpliktelsen tar vi på oss Kristi etterfølgelse, som underkastet seg Faderens vilje og var lydig. Lydighet betyr i ytterste forstand å dø fra sin egen vilje og seg selv. Det er det største offer, og forutsetningen for vårt liv.

Kirken oppfordrer alle troende til stadig å be for nye kall. Det mangler ikke på kall, men dagens mennesker mangler stillheten til å høre Guds kall i en tilværelse med bråk og støy, og higen etter materielle goder. Mange unge trenger ikke bare forbønn, men også hjelp og veiledning for å erkjenne Guds vilje for dem.

Et valg trenger motivet og veiledning

La oss løfte vårt blikk mot Guds mor, Maria, som ved sin lydighet mot Gud (”det skje meg etter ditt ord”) er vårt største forbilde for oss som er kalt til å leve i Kristi etterfølgelse. Spesielt i år, hundre år etter åpenbaringen i Fatima hvor Maria viste seg for tre fattige barn, vil vi be henne om hennes moderlige omsorg og beskyttelse. Måtte Guds Mor på sitt moderlige og gavmilde vis hjelpe oss å velge riktig når vi hører Guds stemme og etterleve det i våre gjerninger. Slik vil vi behage vi Gud og finne ekte lykke og fred.

Vi gir oss til Gud slik at Han gjennom oss kan være blant menneskene. Vi gir ham våre hender slik at Han kan verne om de ringeste og fattigste. Vi gir Ham våre føtter slik at Han kan komme våre brødre i møte. Vi gir Ham våre hjerter for at Han kan elske sine barn gjennom oss.

Dernest hører vi fra sr. Anette Moltubakk, St. Josephsøster og vel kjent for mange i St. Hallvard menighet. Hun hadde store deler av sin barndoms- og ungdomstid i menigheten. Dessuten har St. Josephsøstrene bidratt sterkt i menighetens liv over mange år. Mange av oss kjenner sr. Anette ikke minst fra senere års retretter både her i menigheten og hos søstrene på Grefsen.

Fra St. Hallvards fransiskanere til St. Josephsøstrene

Sr. Anette Moltubakk – moltubakk@stjoseph.no

Jeg er født og oppvokst i en katolsk familie, og hver søndag og alle helligdager dro hele familien til St. Hallvard for å delta i den hellige messe der. Der følte jeg meg hjemme, blant Fransiskanerne, som var alltid vennlige og hyggelige. P. Arno var også ofte på besøk hjemme hos oss til søndagsmiddager, det husker jeg godt. Han var en god venn av familien.

I 1973 mottok jeg min første kommunion i St. Hallvard. Det var en stor dag for meg. Jeg har fremdeles ikonet som jeg mottok den dagen. Det har alltid fulgt meg.

Da jeg var 10 år gammel, flyttet hele familien til Kobe, Japan, på grunn av min fars arbeid i sjøfartsdirektoratet. Vi bodde i Japan i 5 år og ble gjennom denne tiden en veldig sammenknyttet familie. Vi hadde ingen annen familie rundt oss, og vokste sammen som en god kjernefamilie. Jeg gikk på Den Norske skole i Kobe, sammen med mine søsken. Vi tok toget til skolen hver dag, ca. 1,5 time hver vei. Vi ventet på hverandre slik at vi kunne reise sammen.

Jeg husker godt en dag da jeg gikk i 5. klasse og skolen fikk et stort antall innbundne bibler. Lærerne sa til oss elever at hvis vi leste hele nytestamentet og lærte 15 kjente bibelsitater utenat, så skulle vi få en bibel. Jeg husker godt at jeg svært gjerne ønsket meg en bibel, så jeg satt i gang med å lese hele det nye testamentet. Jeg husker at jeg satt på sengen hver kveld, tok frem min bibel og leste et avsnitt derfra. Ordet ble levende for meg, det grep meg og det gjorde noe med meg ved å lese det nye testamentet på den måten. Jeg grunnet på ord og setninger og fortellinger som jeg leste, og det ga meg styrke og kraft i min hverdag. Så dagen var stor da jeg var ferdig med å lese hele det nye testamentet, hadde lært de 15 kjente bibelsitatene og jeg kunne motta en bibel fra rektor. De to bibelsitatene som ble skrevet i min bibel var: "Gjør etter ordet, ikke bare hør det, ellers vil dere narre dere selv." (Jak. 1.22) og "Jesus sier: Jeg kommer snart. Hold fast på det du har, for at ingen skal ta din krone." Videre fortsatte jeg med å lese fra bibelen, min egen nye bibel, som ble en inspirasjon og en styrke for meg.

Jeg kom tilbake til Norge, Oslo da jeg var 15 år. Overgangen fra et lite norsk miljø i Japan og til Oslo var overveldende. Men det hjalp meg mye å komme inn i det katolske ungdomsarbeid (NUK - tidligere UNKF) og invitasjonen inn i musikkgruppen for å spille klarinett der. Jeg hadde begynt å spille klarinett da jeg var 11 år, og synes det var flott å kunne bidra med min spilleglede i musikkgruppen OKULM som den het, gjennom NUK. Jeg deltok på musikkleir og musikkgruppen spilte i ulike menigheter rundt om i landet nesten hver helg. Vi kjørte sammen som en gruppe i en liten grønn minibuss og fellesskapet oss imellom var flott og nært. Her kunne jeg aktivt utøve min tro, være sammen med likesinnede og ha det fint sammen. Ellers var jeg også i mange år aktiv i NUK, som leder på barne- og ungdomsleir og i barnegrupper. I denne tiden ble min lengsel i mitt klosterkall forsterket og utdypet. Men jeg var ung og det var vanskelig å utrykke det ovenfor andre.

Jeg husker godt at jeg på en av våre mange turer med musikkgruppen, tok spranget og fortalte en prest om mine lengsler og om klosterkallet som jeg følte. Han støttet og oppmuntret meg, og var til støtte og hjelp for meg på hele min vandring. Han har betydd mye for meg og betyr fremdeles mye for meg, ved å være tilstede, oppmuntre meg, men samtidig la meg ta den tid jeg trenger for å utdype og forsterke mitt kall.

Han rådet meg til å ta en utdanning og senere få en jobb, samtidig som jeg holdt kontakt med søstre og deltok på samlinger og retretter. For meg var det på denne tiden klart at jeg følte et kall til St. Josephsøstrene. Jeg ble etterhvert ferdig med min utdannelse som førskolelærer og spesialpedagog, fikk en god stilling og begynte å arbeide. Jeg deltok i bønnegruppe, gikk på retrett og deltok sammen med søstrene når jeg hadde muligheten til det. Bønneformen, den Ignatianske bønneform, d.v.s.

å være åpen for Guds virke i bibelen og i min hverdag, ble viktig for meg. Det var som om å komme hjem - jeg hadde allerede fra mine tidligere år bedt på denne måten.

Jeg ble etterhvert godt kjent med noen St. Josephsøstre som veiledet og støttet meg på min vei, og som antagelig den gangen visste at jeg hadde et kall og etterhvert ville inntre. Mitt kall var der hele tiden, men det var vanskelig å ta det store steget og totalt si ja til Vår Herre, ved å inntre. Mitt liv var godt. Jeg hadde alt: en god jobb, en fin leilighet og mange gode venner og en flott familie. Men likevel savnet jeg noe. Jeg ba mine tidebønner, deltok i bønnegrupper, dro på retrett, men det var likevel noe som manglet. Dette savnet og lengselen ble sterkere og sterkere, og jeg visste at det var Vår Herre som kalte meg. Jeg visste at jeg kunne leve et godt liv, men det var noe mer Vår Herre ville. Han gav meg et kall til klosterlivet, til å bli St. Josephsøster. Jeg visste at jeg måtte gi ham alt og ta en risiko. Det ble klart for meg at jeg skulle inntre hos St. Josephsøstre, noe jeg gjorde i 1999. Ja, da var det som å komme hjem! Den plass som Gud allerede hadde forberedt meg til, gjennom hele mitt liv og som jeg nå kunne si et klart JA til.

Når jeg nå ser tilbake på mitt liv, kan jeg tydelig se hvordan Gud har forberedt meg til mitt kall som St. Josephsøster hvordan han har ledet meg til denne dagen og med den visshet om at han vil lede meg på min vei videre. Jeg håper og ber om at også andre kvinner vil være åpne for Guds kall til klosterlivet, og erfare hvilke rikt liv det kan lede til.

St. Josephsøstrenes assosierte gruppe av legfolk kalles Medvandrere. Helga Haass-Männle, menighetslem og menighetens medlemsarkivar, er medvandrer og gir oss innblikk i sin tilknytning til St. Josephsøstrene og veien dit.

Gud i alle ting

Kalt til å være blant St. Josephsøstrenes Medvandrere i Norge

Helga Haass-Männle – helga.mannle@katolsk.no

Jeg husker godt hvordan vår biskop Bernt engang beskrev et levende ordenssamfunn. Det er som med en bikube. Biene der inne har sine faste gjøremål og oppgaver. Men de er også avhengig av biene der ute som svermer rundt bikuben og kommer med næring utenfra. Biene inne, det var da medlemmene av ordenssamfunnene. Biene ute, det var legfolk som

følte seg tiltrukket til ordensfolkenes levemåte, væremåte, gjestfrihet. Ifølge biskop Bernt var legfolket veldig viktig for levedyktigheten av ordenssamfunnet.

Siden jeg kom til Norge i 1997, var jeg blant dem som 'svermet rundt' St. Josephsøstrene, særlig deres retrettsted som denne gang befant seg på Nesøya i naturskjønne omgivelser. Før hadde jeg levd i Tyskland, blitt kjent der med den ignatianske retretten og vært et medlem i GCL, den ignatianske legfolksbevegelsen (GCL: Gemeinschaft christlichen Lebens, fellesskapet for det kristne liv). 15 år før, etter å ha forlatt foreldrehjemmet og begynt å studere, hadde jeg etter en god katolsk oppvekst mistet smaken for den katolske kirken. I mine første studentår benyttet jeg den nye friheten til å velge bort søndagsmessen nokså ofte.

Men Gud benyttet sine muligheter til å kalle på meg. Spørsmålet: Finnes Gud og hvis ja, hvordan burde jeg da leve mitt forhold til Ham? (jeg holder meg her til den gamle språkbruken, også når jeg ikke tror at Gud er mannlig – eller kvinnelig) kom opp igjen og igjen. Vi diskuterte det i vårt bofellesskap og i andre studentkretser uten at jeg konkluderte og handlet. Så kom invitasjonen fra Freiburg bispedømmets sjelesorgsavdeling til alle engasjerte unge voksne som hadde vært aktiv som ungdomsledere før. Tilbudet kaltes et 'År på leting' og man måtte søke om å bli tatt opp. Det var kun 25 plasser til unge voksne mellom 20 og 30 år. Jeg oppfattet tilbudet som en gyllen sjanse for å ordne opp i Gudsforholdet mitt og var blant de heldige som etter intervjuet ble tildelt en plass. Det var i løpet av dette intense år med mange møter og langhelger på ulike leirsteder at jeg fikk min første retrett. Den ble en uforglemmelig opplevelse som forandret mitt liv. Året var 1989. Siden har jeg vært på retrett hvert år – oftest i 10 dager. Jeg gikk også til en åndelig veileder for å ha en erfaren guide i det åndelige liv. Mitt mål var å vokse i troen og å bygge et levende forhold til Gud. Dette målet er vedvarende den dag i dag.

Erfaringen fra retretten brakte meg tilbake til kirken. Først var jeg ansvarlig for en gruppe som holdt Taizébønn én gang i måneden. Etter hvert ble det igjen en selvfølge og et åndelig behov å delta i messene minst én gang i uken.

Da jeg kom til Norge, hadde en Jesuitt gitt meg adressen til sr. Marit som den gang og også i skrivende stund var provinsforstanderinne hos St. Josephsøstrene i Norge. Jeg ringte og ble henvist til retrettsenteret på Nesøya hvor jeg fikk både retrett og åndelig veiledning. De to dyktige veiledere fra den gang, sr. Hedwig og sr. Beate, er nå dessverre begge døde. Men retrettvirksomheten og åndelig veiledning fortsettes på St. Josephsøstrenes retrettsted på Grefsen i Oslo.

For ca 15 år siden opprettet søstrene en assosiert gruppe for legfolk. De kalte dem Medvandrere. Etter hvert ble jeg med der også. I Norge er vi 3 grupper Medvandrere, ca 30 personer. 2 grupper holder til i Oslo, én gruppe finnes i Fredrikstad. En eller to søstre er faste medlemmer i hver gruppe.

Siden oppstarten har folk kommet til, noen har også forlatt gruppene. Møtene er én gang i måneden, vanligvis første tirsdag hver måned utenom sommeren. 2 retrettdager kommer i tillegg, én i fastetiden og én i advent. Disse dager holdes på søstrenes retrettsenter i Oslo. De blir forberedt enten av søstrene eller av en medvandrer. Før sommeren avsluttes sesongen med en stor fest på søstrenes tomt, helst i det fri med grillmat og sommerøl.

Gruppemøtene i Oslo følger en fast kjøreplan: Først ber begge grupper sammen vesper i søstrenes kapell, etterfulgt av en halv times stille bønn. Så møtes vi i hver vår gruppe, tar en kopp kaffe eller te, så leser vi en tekst som vanligvis har med St. Josephsøstrenes spiritualitet å gjøre og vi samtaler om denne teksten. Vi leser teksten hjemme som forberedelse – så tar vi fram i gruppen det som har rørt seg i oss da vi leste teksten. Det blir hver gang en livlig og dyp samtale. Etter hvert ble vi alle ganske godt kjent med hverandre, med hverandres livssituasjon og dagligdagse gjøremål, med det spirituelle liv og det vi brenner for.

Hittil har vi lest søstrenes grunnleggende tekster fra p. Medaille, jesuitten som har grunnlagt St. Josephsøstrene. For tiden jobber vi med materialet fra kurset, som sr. Mary OToole CSJ har lagt ut på internett for 4-5 år siden og som ble oversatt og trykket som en serie bøker i Norge. Etter sommeren skal vi begynne med boken fra James Martin SJ, Gud i alle ting. Den er en fin introduksjon i Jesuittenes spiritualitet og dermed også St. Josephsøstrenes spiritualiteten.

Møtene varer fra kl. 18.30 til 21.00. Deretter reiser vi hjem og prøver å leve i den ignatianske ånden (alt til Guds større ære) og St. Josephsøstrenes karisma (alle skal bli ett) så godt det lar seg gjøre.

Noen av oss Medvandrere pleier å ha en 10-dagers ignatiansk retrett hvert år eller deltar i de kortere retrettene som tilbys særlig i faste- eller adventstidene. Det er en stor gave å kunne være med på slike retretter. De bidrar til å knytte fastere bånd til Gud og oss medvandrere enda nærmere til søstrene og deres virksomhet i Norge. Er dere interessert, kan dere ta kontakt med undertegnende eller sr. Anette på Grefsen. Søstrene har en egen hjemmeside: www.stjoseph.no. Der finner dere også informasjon om retrettene, retrettstedet, medvandrere m.m.

Hva har skjedd i menigheten siden sist ...?

Fasteretrett med biskop Bernt Eidsvig

Onsdag i den stille uke, i opptakten til Den hellige triduum, var menigheten så heldig at Biskop Bernt kom for å feire messen med oss og holde fasteretrett.

I messen ble vårt nye krusifiks velsignet. Korset er en del av en generøs gave fra en forening innen den vietnamesiske gruppen i menigheten. Korset ble første gang tatt i bruk under korshyllingen langfredag.

Etter messen var vi samlet i menighetsalen hvor biskopen holdt prekenretrett. For oss som var til stede, var dette en flott opplevelse og en god innledning til den tilstundende høytiden.

Ansvarlige for retretten var Liturgiutvalget. Stor takk til dem også.

Red

Vårt kall til hellighet

Et kort referat fra biskop Bernt Eidsvigs prekenretrett i Den stille uke ført i pennen av

Frode Grenmar – skyttenbroa@hotmail.no

Gi oss med rent hjerte å vie begynnelsen på denne dagen til ære for din oppstandelse, og dagen igjennom å arbeide på vår egen og andres helliggjørelse.

HELLIGGJØR OSS, HERRE

Slik ber vi i en av tidebønnenes forbønner. Men hva innebærer egentlig denne helliggjørelsen? Hva vil det si at vi er kalt til hellighet? Og hvilke konsekvenser skal dette kallet ha i forhold til hvordan vi lever våre liv? Det var spørsmål som ble tatt opp da vi i Den stille uke var så heldige å få biskop Bernt Eidsvig på besøk for å holde en prekenretrett for oss.

Kallet til hellighet finner vi gjennom hele Bibelen, og i 3. Mosebok står det i klartekst: *Dere skal hellige dere og være hellige. For jeg er hellig.*

Vi har, som troende, ikke noe problem med Guds hellighet, det som vi har vanskelig for å forholde oss til er vårt kall til hellighet.

Om vi sier at i utgangspunktet er Gud alene hellig, så begynner vi på rett sted, og så definerer vi alt annet hellig ut fra det. Og alt annet som er hellig er berørt av Gud, preget av Gud, nær Gud. Det kan være steder, folk, personer, tider eller gjenstander.

Det allerhelligste rom i tempelet er etter jødisk overlevering det sted hvor Abraham bygget sitt alter. I tempelet i Jerusalem dvelte Guds nærvær på jorden, en jødisk forestilling om realpresens. I Kristi dødsøyeblikk revner forhenget til det allerhelligste, og Guds bolig i tempelet er tom. Tempelet var stedet for forsoningen med Gud, og det tomme tempel var den mest forferdelige tanke for en jøde. Intet sted for forsoningen. Men det som kun fantes på ett sted, og som gjennom ødeleggelsen av tempelet skulle bli utilgjengelig, var i virkeligheten blitt universelt tilgjengelig!

Med Herrens oppstandelse på søndagen ble den unge Kirkens helligdag ukens første dag. Da skulle de komme sammen for å feire hans oppstandelse, og sin egen, og her ble eukaristien feiret. Den selvsagte

helligholdelse av denne dagen ble først problematisk langt senere. - Hvorfor skal vi bruke søndagen på messen når det er så mye annet vi kan gjøre? Det er et spørsmål som alle prester og kateketer kjenner til. Svaret er enkelt. Kirken kommer sammen til søndagens messe. Der blir Kristus synlig, og synligere jo mer fullstendig den er. I alterets sakrament gir han oss styrke til å fullføre vårt oppdrag. Kirken blir ganske enkelt usynliggjort for den som ikke kommer. Den som nesten alltid er fraværende, vil også komme på avstand av sakramentet og fellesskapet, fra der Kristus generøst er til stede i brødets og vinens skikkelse.

Så høyt elsket Gud verden at han sendte sin sønn for å sone for menneskenes synder, men også for å vise dem at menneskelig kjærlighet bare fullt ut kan begripes når vi kjenner den guddommelige. Og Herrens egne handlinger og ord viser oss denne. Den som lever med Det nye testamentet, i bønn, med messen og sakramentene, kan ikke unngå å leve i en sfære av det hellige. Fellesskapet av dem som gjør dette, danner et hellig folk.

Leser vi Paulus' ord til korinterne, ser vi at han skriver til et hellig fellesskap av de som er kalt til hellighet. Det er ikke hver enkelt person han kaller hellig, men fellesskapet. De er helliget på grunn av Kristus, og til tross for mange av de handlinger de utfører. Som Guds folk er de på vandring mot Gud, mot himmelen der de skal skue Gud, men hver enkelt bestemmer om han skal fullføre vandringen.

Vi samles til messe i hans navn, mottar hans ord og sakramenter og sendes ut med det vi har mottatt. Så vil hver barmhjertig handling, utført av oss, vise hen mot Kristus. Og enhver hard og ubarmhjertig handling vil bidra til å skjule ham.

Han holder oss ansvarlige for våre handlinger.

For jeg var sulten, og dere ga meg mat; jeg var tørst, og dere ga meg drikke; jeg var fremmed, og dere tok imot meg; jeg var naken, og dere kledde meg; jeg var syk, og dere så til meg; jeg var i fengsel, og dere besøkte meg. (Matt 25, 35-36)

Den som lever etter dette program, gir Kristi ord kjøtt og blod, gjør Kristus synlig. Det er ikke vanskeligere å leve et hellig liv. Før vi forsøker de store teologiske tankesprang, må vi vite at vi gjør det vi kan for å leve som Kristus i de enkle handlinger. Det sensasjonelle med hellighet er ikke at det er så forferdelig komplisert, men at det er så vidunderlig enkelt. Ingen kan unnskylde seg og si at dette er for vanskelig for meg. Vi kan alle måle avstand og nærhet til hellighet i Matteus 25.

La oss ikke forvirres av salig- og helligkåringsprosesser. De hellige får sin hellighet ved å la seg berøre av Gud, ikke fordi de har vært gjennom en prosess i Vatikanet. En slik prosess gjør ikke hellig, men fastslår hellighet etter strenge kriterier.

Vi kan velge oss ut idealer blant disse hellige, men det vil være uklokt å forsøke å bli blåkopier av dem.

Det er min påstand, sier biskopen, at vi alle har kjent og kjenner hellige menn og kvinner, og de kjennetegnes neppe av at de har dramatiske åpenbaringer eller at de kan oppheve naturlovene.

Vi er alle kalt til hellighet. Hvis vi avviser det, distanserer vi oss fra det målet som Kristus har satt frem for oss; evig liv for Guds åsyn.

Hellighet er ikke en prestasjon, men noe som oppnås i det vi mottar det Gud gir oss og bruker det.

Generøs gave fra den vietnamesiske gruppen i menigheten

Under messen med biskop Bernt Eidsvig 12. april, ble den generøse gaven fra den vietnamesiske gruppen velsignet og overrakt menigheten.

Menigheten takker den vietnamesiske gruppen for den verdifulle gaven; et stort kors, en kalk, en monstrans, 26 messehagler.

Temadag vår 2017

Hvordan være fellesskap i St. Hallvard menighet?

Darko Wakounig – darkowakounig@yahoo.com

Lørdag den 18. mars 2017 arrangerte St. Hallvard menighet ved diakoniutvalget temadag til temaet «Hvordan være fellesskap i St. Hallvard menighet?». Før messen møttes deltagerne til en kort velkomstrunde der også messens forløp ble gjennomgått. Messen hadde innslag fra de forskjellige nasjonale gruppene, med blant annet forbønner og sanger på forskjellige språk.

Etter messen ble temadagen åpnet av p. Carlo. Han hilste de rundt 50 oppmøtte og understrekte betydningen av barmhjertigheten og hvert enkelt medlems bidrag til fellesskapet. Marta Bivand Erdal og Bernt Gulbrandsen ledet oss deretter gjennom programmet.

Bernt Gulbrandsen presenterte innledningsvis pave Frans' tanker om kirke og fellesskap. Ifølge Frans er særlig barmhjertigheten som menneskene mottok av Gud av stor betydning Denne skal de også gi videre. Paven bruker blant annet bildet av Kirken som et feltsykehus som skal nå ut til alle, også dem i kirkens periferi. Menighetene må følgelig være åpne og vokse i troen.

Etter de innledende ordene delte forsamlingen seg i åtte grupper der de diskuterte utvalgte spørsmål som var knyttet til pavens tanker. Konklusjonene ble presentert i plenum, deretter fordelte deltagerne seg i nye grupper der de skulle snakke om konkrete engasjementer.

Nedenfor presenterer vi Bernt Gulbrandsens og Marta Bivand Erdals innlegg under temadagen.

Pave Frans – om Kirken, fellesskap og vårt felles hjem

Bernt Gulbrandsen – berntig@broadpark.no

Pave henvender seg direkte til oss i klare ordelag om våre liv som kristne, om å være Kirke og om å være mennesker på en jord som trues av de store skader vi har påført den. Pave Frans vil fornye Kirken.

Kardinal Vincent Nicholas, leder for bispekonferansen for England og Wales, henvendte seg til pave Frans i forbindelse med pavens fireårsjubileum som pave (valgt den 13. mars 2013), på vegne av hele bispekonferansen, hvor han lykkeønsker og skriver: Hellige Far, takk for den stødige måten du ivaretar Kristi lære og Kirken på ved å presentere dem i gjerning og ord med en friskhet og direkthet som tiltrekker seg verdens oppmerksomhet.

1. En sekulær tid

Pave Frans henvender seg til oss med utgangspunkt i at vi lever i en sekulær tid med en tendens til å redusere troen og Kirken til de private og personlige områder. Ved fullstendig å ignorere den gudommelige dimensjon har sekulariseringsprosessen medført en stadig forringelse av etikk og forståelse av personlig og kollektiv synd og ført til voksende relativisme. En voksende individualisme fremelsker en livsstil som svekker stabile, personlige mellommenneskelige forhold og familien som institusjon. Spesielt ungdom finner det vanskelig å vokse opp i en tid med så mange og forvirrende normer å forholde seg til. Dette er noen vesentlige punkter i den virkeligheten pave Frans tar utgangspunkt i når han uttaler seg om Kirken, barmhjertighet og omsorgen for vår Jord.

2. Hvem er vi?

(fra pavens katekese nr. 14 – det er barmhjertighet jeg vil ha, ikke offer) og samtalen i boken *Guds navn er barmhjertighet.*

Når Pave Frans karakteriserer det å være kristen, viser han til evangelieteksten om Matteus sitt kall. Matteus var en skatteoppkrever for Romerriket og gikk derfor for å være en offentlig synder. Men Jesus kaller ham til å følge seg og bli hans disippel. Matteus går med på det og inviterer Jesus og disiplene hans til middag hjemme hos seg. Da oppstår en diskusjon mellom fariseerne og Jesu disipler om det at disiplene sitter til bords med tollere og syndere. For Jesus holder seg ikke borte fra dem. Tvert imot vanker han hjemme hos dem og sitter ved siden av dem. Det betyr at også de kan bli hans disipler. Det er sant at vi ikke blir syndfrie av å være kristne. Ved å kalle Matteus til seg viser Jesus synderne at han ikke ser på deres fortid, sosiale status eller ytre forhold.

3. Det er nok å ta i mot hans innbydelse med et ydmykt og oppriktig hjerte. Kirken er ikke et fellesskap av perfekte mennesker, men av disipler underveis på en pilgrimsferd. Vi følger Herren fordi vi vet at vi er syndere og trenger hans tilgivelse. Det kristne livet er en skole i ydmykhet og åpner oss for Guds barmhjertighet.

4. Og slik er pave Frans' syn på seg selv. Han sier at når jeg besøker fengsler, som i Bolivia en tid tilbake, da føler jeg meg nært knyttet til disse menneskene i fengselet, nettopp fordi jeg er bevisst at jeg er en synder. Hvorfor de og ikke jeg? Deres nederlag kunne vært mine, jeg føler meg ikke bedre enn den personen jeg står overfor. Jeg trøster meg med Peter: Han hadde fornektet Jesus, og likevel var det han som ble utvalgt. Gud tilgir alt, han tilbyr alle en ny mulighet, han lar sin barmhjertighet flomme over alle som ber om det. Det er vi som blir lei av å be ham om tilgivelse.

5. Kirken og barmhjertighet *(fra Guds navn er barmhjertighet)*

Pave Frans sier at *Guds navn er barmhjertighet*, Jesu budskap er *barmhjertighet*, og Kirken skal være barmhjertig. Han sier at vi nå lever i barmhjertighetens tidsalder. Kirken viser sitt moderlige ansikt til en såret menneskehet. Den barmhjertige Kirken han ønsker at vi skal være, er en Kirke som ikke venter på at de sårede skal banke på døren, men en Kirke som går ut på gaten og oppsøker dem, tar i mot dem, omfavner dem, helbreder dem, får dem til å føle seg elsket. En Kirke med åpne dører.

6. Kirken lever et sant liv når den beskriver og forkynner barmhjertighet. Barmhjertighet betyr omsorg for de elendige, å åpne sitt hjerte for de som lider. Og det fører oss rett til vår Herre: Barmhjertighet er Gud som omfavner, Gud som ofrer seg selv og tar imot, bøyer seg og tilgir. Jesus har sagt at han ikke er kommet for de rettferdige, men for synderne. Vi lærer om Barmhjertighet i evangelienes mange lignelser.

7. Kirken fordømmer synden fordi den må si sannheten. På samme tid omfavner den synderen som erkjenner sine synder, Kirken kommer ham i møte, den forteller om Guds uendelige barmhjertighet. Jesus tilga til og med dem som korsfestet og foraktet ham. Kirken skal følge Herrens eksempel. Den skal øse av sin barmhjertighet for alle som innser at de er syndere, at de har ansvar for sine onde gjerninger og som føler at de trenger tilgivelse. Kirkens oppgave er ikke å fordømme, men å gjøre det mulig for menneskene å møte den inderlige kjærligheten som er Guds barmhjertighet.

8. Og derfor, sier pave Frans, er vi nødt til å gå ut og oppsøke menneskene der de lever, der de lider, der de

håper. Pave Frans bruker feltsykehuset som et bilde for å beskrive denne utadrettede, oppsøkende Kirken. Feltsykehuset kjennetegnes ved at det dukker opp der kampen står. Jesus går for å frelse de utstøtte, de som holdes utenfor, og innlemmer dem i fellesskapet igjen. Frans vil at Kirken skal vise barmhjertighetens moderlige natur, at den forbarmer seg over de mange som er såret, som har behov for at noen lytter til dem, forstår dem, og som trenger tilgivelse og kjærlighet.

9. Pave Frans sier at når vi forsøker å nå alle ved å vise barmhjertighet, så er det en barmhjertighet vi selv har opplevd før dem. Vi må ikke føle oss rettferdige og feilfrie, men være bevisste på egen synd og elendighet. Da opplever vi Guds kjærlighet og uendelige barmhjertighet med oss, og vi blir bedre i stand til å møte de mange sårede vi møter.

10. Pave Frans' svar «Ja» på spørsmålet om barmhjertighetsgjerningene, som Kirken lister opp, er aktuelle også i dag. De er fortsatt vårt utgangspunkt når vi skal granske vår samvittighet. De hjelper oss med å forstå at uten barmhjertighet kan et menneske ikke gjøre noen ting. De syv legemlige barmhjertighetsgjerningene: å gi mat til de sultne; drikke til dem som tørster; klær til dem som er nakne; husly til de husløse; se til de syke; besøke dem som er i fengsel; å begrave de døde. Etter min mening, sier pave Frans, er det ikke mye å forklare. Dersom vi ser oss omkring og på den situasjonen vi befinner oss i vårt samfunn, ser det for meg ut som om det ikke er noen mangel på omstendigheter og anledninger der disse kunne trenges.

11. Stilt overfor den hjemløse som har slått seg ned utenfor huset vårt, overfor den fattige som ikke har noe å spise, overfor familien i nabohuset vårt som ikke får pengene til å strekke til fordi mannen har mistet jobben, hva skal vi gjøre? Uten vederlag har vi tatt i mot, uten vederlag skal vi gi. Vi er kallet til å tjene den korsfestede Jesus, i hvert menneske som lever i samfunnets ytterkant. Vi er kallet til å røre ved Jesu legeme i den som er utstøtt, sulten, tørst, naken, i fengsel, syk, arbeidsløs, forfulgt, på flukt. Der finner vi vår Gud, der rører vi ved Herren. Det var Jesus selv som sa det til oss, da han forklarte oss ut ifra hvilke forutsetninger vi alle skulle dømmes: Det vi gjorde mot én av våre minste søsken, har vi gjort mot ham. (Matt 25,40).

12. Etter de legemlige barmhjertighetsgjerningene følger de åndelige: Å gi råd til de tvilende; undervise de uvitende; rettlede synderne; trøste de sorgfulle; tilgi fornærmelser; bære urett tålmodig; be for levende og døde. De fire første åndelige barmhjertighetsgjerningene dreier seg om det vi har definert som «ørets apostelgjerning»: Å gå i møte, kunne lytte, gi råd, undervise i første rekke gjennom vårt eget vitnesbyrd. I det vi tar imot den marginaliserte som har legemlige sår, og tar imot ham eller henne som har sjelelige sår, er det vår troverdighet som kristne som står på spill.

13. Ikke bare barmhjertighet overfor vår neste - men også omsorg for vårt felles hjem *(fra Laudato Si')*

Pave Frans er sterkt inspirert av den hellige Frans av Assisi som minner oss om at vårt felles hjem er som en søster vi deler livet med, som en god mor som holder oss i sine armer. Lovet være du, Herre, for vår søster, moder jord, som oppholder oss, bærer oss og bringer frem alle slags frukter og blomster og gress. Denne søsteren roper nå ut til oss om skadene vi har påført henne gjennom uansvarlig bruk og misbruk av godene Gud har utrustet henne med. Vi er oppvokst i den tro at vi – som herre og mester – har rett til å utnytte henne.

14. Volden som er tilstede i menneskets hjerte, skadet av synden, kommer tydelig til syne i sykdomstegnene vi finner i jorden, i vannet, i luften og i alle former for liv. Derfor er jorden blant de mest forsømte og mishandlede. Vi har glemt at vi selv er jord, vår kropp er laget av denne planetens elementer.

15. Ødeleggelsen av det menneskelige miljøet er alvorlig, for Gud betrodde menneskene ikke bare verden, men livet selv som gave, en gave som skulle beskyttes mot de forskjelligste former for forfall. Vi må nå forsøke å ta vare på og forbedre verden. Det forutsetter at vi endrer livsstil, produksjonsformer, forbruk og de maktstrukturer som hersker i samfunnet.

16. Pave Frans sier han tok den hellige Frans sitt navn som en ledetråd og inspirasjon da de valgte ham til biskop av Roma. Frans av Assisi er ganske enkelt et eksempel på omsorgen for de svake, og for en glad og ekte levd lære om forholdet mellom liv og miljø. Han var særlig opptatt av Guds skaperverk og de utstøtte. Hen elsket glede og ble elsket på grunn av sitt lyse sinn, generøse hengivenhet og store hjerte. Han var mystiker og pilegrim, levde i enkelhet og vidunderlig harmoni med Gud, medmennesker og seg selv. I ham ser vi at omsorgen for naturen, rettferdighet for de fattige, engasjement for samfunnet og indre fred er uatskillelig forbundet.

17. Når ødeleggelsene av vårt miljø er så alvorlige som de er, må vi anstrenge oss for å finne løsninger. Å ødelegge Jorden er en alvorlig synd. Holdninger som blokkerer for løsninger strekker seg fra fornektelse til likegyldighet, bekvem resignasjon eller blind tiltro til tekniske løsninger. Som Sør-Afrikas biskoper uttalte, «trenger vi alles talent og engasjement for å gjøre godt igjen de menneskeskapte skadene på Guds skaperverk». Alle kan vi samarbeide som Guds redskaper i å ta vare på skapningen, enhver ut fra sin kultur, erfaring, initiativ og evner.

18. Evangeliets glede *(fra Evangelii Gaudium)*
Pave Frans inviterer i skrivet om evangeliets glede alle kristne til et fornyet og personlig møte med Kristus, eller i alle fall å være åpne for å la *ham* møte oss, og å la dette skje *hver eneste dag*. Frans sier at Herren ikke svikter dem som tar denne risiko, han er der allerede og venter på oss med åpne armer.
19. Å være kristen er ikke et resultat av et etisk valg eller en luftig idé, det er møtet med en hendelse, en person som gir livet en ny horisont og en avgjørende retning. Pave Frans spør oss: når vi har mottatt Guds kjærlighet som gjenoppretter meningen med våre liv, hvordan kan vi da la være å dele denne kjærligheten med andre? Og det er dette Evangelii Gaudium handler om – å fornye oss selv som personer og som Kirke, slik at vi blir i stand til å nå frem med evangeliet.
20. Pave Frans ser på oss, hele Guds folk, som dem som evangeliserer. Vi er alle kallet til å bringe vitnesbyrd gjennom våre liv. Vi bør være lydhøre når Gud ber oss om å komme ut av vår *komfortsone*, der det er trygt og behagelig å være, for å gå ut i samfunnets «periferier», til alle som trenger evangeliets lys.
21. Dette omfatter dem som allerede er kristne men har falt utenfor fellesskapet, og det gjelder dem som ikke er kristne. Og det gjelder kontakten med dem vi møter i menigheten, for at vi og de kan vokse i tro og religiøs praksis. Å spre budskapet i evangeliet gjør vi ved å dele vår egen glede og ved å formidle det vakre evangeliet peker mot. Vi må våge å la oss involvere.
22. Pave Frans sier at han drømmer om en misjonskraft som er i stand til å fornye Kirken, slik at Kirkens skikker, tidsplaner, språk og strukturer på en egnet måte tilpasses evangelisering av dagens verden. Heller det enn å være til for hennes egen selvoppholdelse. Han sier at all fornyelse av Kirken må ha trosformidling som mål.
23. Om menighetene sier Pave Frans at det er ikke utdaterte institusjoner i Kirken, nettopp fordi de har så stor fleksibilitet og kan ta forskjellige former avhengig av åpenhet og prestens og menighetens kreativitet når det gjelder å formidle evangeliet. Dette gjør menigheten i stand til å fornye og tilpasse seg og være den Kirken som lever midt blant sine sønner og døtre, der de lever. Dette forutsetter at menighetene virkelig har kontakt med hjemmene og livene til sine medlemmer, og ikke blir en uviktig struktur uten kontakt, eller bestående av en selvsentrert gruppe for noen få.
24. Menigheten er Kirkens tilstedeværelse i et bestemt område, den er miljøet der vi hører Guds ord, for å gi vekst i våre kristne liv, for dialog, forkynnelse, barmhjertighetsarbeid, tilbedelse og feiring. På alle disse områdene læres menighetsmedlemmene opp til å være vitnesbyrd om evangeliet. Menigheten er en helligdom hvor de tørste kan få slukket sin tørst på sitt livs reise.
25. Vi må allikevel innrømme, sier pave Frans, at oppfordringen om gjennomgang og fornying av våre menigheter ennå ikke i nevneverdig grad har lykkes å bringe dem nærmere til folket, en fornying som gjør dem til miljøer for levd fellesskap og deltakelse, og gjøre dem fullt og helt orientert om forkynnelse. Slik fornying må skje ut fra en analyse av situasjonen og behovene i hvert enkelt land, foretatt av fellesskapet selv.
26. Om legfolks oppgaver sier pave Frans at den store majoriteten av Kirken er legfolk, og at minoriteten, de ordinerte prestene, er der for å tjene legfolket. Det er en økende bevissthet om legfolkets oppdrag, Kirken har mange legfolk med en dyp fellesskapsfølelse og engasjement innenfor barmhjertighetsarbeid, katekese og feiring av troen. Men mange katolikker mangler bevissthet om sitt ansvar som legfolk på disse områdene.
27. Dette kan skyldes manglende opplæring. I andre tilfeller skyldes det en overdreven klerikalisme som holder dem borte fra meningsfull deltakelse. Selv om en god del legfolk er involvert gjenspeiles ikke dette i noen større grad ved overføring av kristne verdier til samfunnets sosiale, politiske og økonomiske områder. Legfolks deltakelse bindes ofte opp i oppgaver innenfor Kirken, men uten forpliktelse til å anvende evangeliet til å forandre samfunnet. For Kirken har rett til å si sin mening om alle forhold som har innvirkning på folks liv.
28. Helhetlig menneskelig utvikling: Å formidle evangeliet betyr og forutsetter at vi fremmer en helhetlig menneskelig utvikling, å bidra til utvikling på det fysiske, sjelelige og åndelige plan. Det er ikke lenger mulig å hevde at religionen er en privatsak, Gud ønsker at hans barn skal være lykkelige i denne verden også. Dette betyr at kristen praksis forutsetter at vi gjennomgår de livsområder og aspekter ved livet som er knyttet til den sosiale orden eller liv, og hvordan det felles gode kan oppfylles (kjernebegrep i Kirkens sosiallære).
29. Pave Frans sier at alle kristne i alle menigheter er kallet til å være et instrument for Gud i å frigjøre og fremme de fattige. De trenger vår omsorg for å settes i stand til helt og fullt å delta i samfunnet og fellesskapet. Pave Frans ønsker en Kirke som er fattig og er for de fattige, og som lar seg bli evangelisert av de fattige.
30. For å oppnå en fornyelse av Kirken må mye i Kirken endres. Pave Frans sier at dette må skje på alle nivåer, inkludert hvordan den hellige stol, bispedømmene og prestenes oppgaver utøves. Og legfolk må bli mer bevisste og ta ansvar for å bringe evangeliets budskap frem og ut.
31. Pave Frans har fornyelse av Kirken som viktigste mål for sin pavegjerning og han ønsker at vi ber om at han lykkes.

Det skjer i St. Hallvard

KJØP KIRKEKAFFE – STØTT MENIGHETEN!

Hver søndag stiller noen frivillige opp for å lage og selge kirkekaffe etter den norske høymessen.
En søndag i måneden er det også organisert kirkekaffe etter den polske messen kl 13:00.
Disse tjenestevillige personene som søndag etter søndag sørger for at du og jeg kan få oss en varm, god kopp kaffe eller te med noe godt ved siden av, vil gjerne ha så stor omsetning som mulig. Det er deres måte å bidra til kirkens økonomi på. Ved å kjøpe kaffe, kaker, vårruller og nudler bidrar du også til å støtte kirkens økonomi.
Så oppfordringen er: Stikk innom kirkekaffen.
Ta deg en kopp kaffe eller spis søndagslunsjen der.
Kanskje kan du også kjøpe med litt kake til søndagskaffen.
Menigheten står stadig overfor utfordringer med store økonomiske utlegg. Nært forestående er en sårt tiltrengt reparasjon av kirkens tak.

GRUNNKURS I TROEN

Starter opp 6. september med forelesninger hver annen uke. Siste kursdag i høstsemesteret er13. desember. Oppstart i vårsemesteret 10. januar. Påmelding til menighetskontoret Oslo-St.Hallvard@katolsk.no eller telefon 23 30 32 00.

EKTESKAPSKURS PÅ NORSK

Legges til 5 tirsdager i oktober med oppstart 3. oktober kl 18:30 i menighetsalen. Påmelding til til menighetskontoret Oslo-St.Hallvard@katolsk.no eller telefon 23 30 32 00 eller ta kontakt med en av prestene.

EKTESKAPSKURS PÅ ENGELSK

Etter nærmere avtale med en av prestene.

KONTAKTKLUBBEN

Er for deg som har anledning til å komme til kirken onsdag formiddag. Da samles vi til lunsj etter messen kl 11:00. Vi har gjerne med en gave til utlodningen.
Noen ganger har vi besøk av St. Elisabeth-søstre som synger og danser for oss, eller vi har annen form for underholdning og av og til inviterer Fransiskushjelpen oss på busstur. Kom og vær sammen med oss.

MARIAFORENINGEN

Er en felles forening for St. Hallvard og St. Olav menigheter. De holder sine møter i St. Olav første tirsdag i måneden. Messe kl 18:00.

ÅPENT HUS høsten 2017

Vi treffes på forkontoret til menighetskontoret etter hverdagsmessen kl 18:00 1. og 3. torsdag i måneden. Høstens plan som følger:

07. og 21. september
05. og 19. oktober
02. og 16. november
07. desember

ST. JOSEPHS MENN

Samles i lille menighetssal hver torsdag.
Dette er en gruppe for polske menn.

ERITREISK UNGDOM

Samles i Speiderkjelleren
onsdag kl 16:00 til korøvelse
lørdag kl 18:00
søndag kl 12:00

ENGELSK KOR (synger i den engelske messen kl. 17:00 søndager). Øver torsdag kl 19:30 i Samtalerommet etter den engelske messen kl. 19:00

ENGELSK BIBELGRUPPE v/p. Godwin

Samles i Samtalerommet mandager kl 18:00

Menighetskontoret har åpningstid:
mandag til fredag fra kl. 09:00 til kl. 15:00
Enerhauggt. 4, 0651 Oslo • Tlf: 23 30 32 00
E-post: oslo-st.hallvard@katolsk.no

ST. HALLVARD
MENIGHET • Enerhauggata 4, 0651 OSLO
1890 1966

September

Uke	Mandag	Tirsdag	Onsdag	Torsdag	Fredag	Lørdag	Søndag
35					1	2 Diakon Myron prestevies!	3 Familie-messe Barnas Dag
36	4 HaBaKo	5 MR-møte Maria-foreningen	6 Grunnkurs i troen - oppstart	7 Åpent hus	8	9 Katekese 2.-8. klasse	10 Foreldre-møte for 9. klasse. Kirkekaffe / "**Kawa i ciasto**" etter polsk messe kl. 13
37	11 HaBaKo	12	13	14 Legfransis-kanerne har møte	15	16 Katecheza	17 Konf. katekese 9. klasse
38	18 HaBaKo	19	20 Grunnkurs i troen	21 Åpent hus	22	23	24
39	25 HaBaKo	26	27	28	29	30	

Oktober

Uke	Mandag	Tirsdag	Onsdag	Torsdag	Fredag	Lørdag	Søndag
39							1 Familie-messe Katekese 1. kl
40	2	3 Legfransis-kanerne, Transitus. Ekteskapskurs Maria-foreningen	4 Grunnkurs i troen - oppstart	5 Åpent hus	6	7	8 Kirkekaffe / "**Kawa i ciasto**" etter polsk messe kl. 13
41	9 HaBaKo	10 Ekteskaps-kurs	11	12	13	14 Katekese 2.-8. klasse	15 Konf. katekese 9. klasse
42	16 HaBaKo	17 Ekteskaps-kurs	18 Grunnkurs i troen	19 Messe med biskop Bernt. Åpent hus	20	21 Katecheza	22
43	23 HaBaKo	24 Ekteskaps-kurs	25	26	27	28 Familietreff	29
44	30 HaBaKo	31 Ekteskaps-kurs					

November

Uke	Mandag	Tirsdag	Onsdag	Torsdag	Fredag	Lørdag	Søndag
44			**1** Grunnkurs i troen -	**2** Åpent hus	**3**	**4** Temadag: Barn og unge	**5** Familie-messe. Bibel-utdeling. Katekese 1. kl
45	**6** HaBaKo	**7** Maria-foreningen	**8**	**9** Legfransis-kanerne har møte	**10**	**11** Katekese 2.-8. klasse	**12** Kirkekaffe / "**Kawa i ciasto**" etter polsk messe kl. 13
46	**13** HaBaKo	**14**	**15** Grunnkurs i troen	**16**	**17**	**18** Katecheza	**19**
					Konfirmanthelg for 9. kl. på Mariaholm		
47	**20** HaBaKo	**21**	**22**	**23** Åpent hus	**24**	**25**	**26**
48	**27** HaBaKo	**28**	**29** Grunnkurs i troen	**30**			

Desember

Uke	Mandag	Tirsdag	Onsdag	Torsdag	Fredag	Lørdag	Søndag
48					**1**	**2**	**3** Familie-messe. Katekese 1. kl
						Adventsovernatting i St. Hallvard	
49	**4** HaBaKo	**5**	**6**	**7** Åpent hus	**8**	**9** Katekese 2.-8. klasse Maria-foreningen	**10** Konf. katekese 9. klasse. Kirkekaffe / "**Kawa i ciasto**" etter polsk messe kl. 13
50	**11** HaBaKo	**12**	**13** Fransiskus-hjelpens julemiddag. Grunnkurs i troen	**14** Legfransis-kanerne har møte	**15**	**16** Katecheza	**17**
51	**18** Habako-julekonsert	**19**	**20**	**21**	**22**	**23**	**24**
52	**25**	**26**	**27**	**28**	**29**	**30**	**31**

Messetider
St. Hallvard Menighet

St. Hallvard kirke

SØNDAG:
09:30 Fromesse
11:00 Høymesse (familiemesse 1. søn. i mnd)
13:00 Messe på polsk
16:00 Messe på engelsk
19.00 Messe på polsk
Det feires messe på eritreisk, når eritreisk prest er tilgjengelig. Følg med i Søndagsbladet.

MANDAG TIL FREDAG:
18:00 Messe

ONSDAG:
11:00 Hverdagsmesse, kontaktklubb

TORSDAG:
19:00 Messe på engelsk

FREDAG:
19:00 Messe og tilbedelse på polsk

LØRDAG:
11:00 Hverdagsmesse
18:00 Første søndagsmesse på norsk
19:00 Første søndagsmesse på polsk

MANDAG TIL TIRSDAG:
17:15 Sakramentstilbedelse

Holmlia Kirke
Messe søndager kl 18.00
NB! Nytt tidspunkt fra 3. september

Nesodden (Skoklefall kirke)
Første og tredje søndag i måneden kl 13.30

St. Elisabethsøstrene, Nordstrand:
Mandag-lørdag messe kl 07:15
Søndag høymesse kl 09:00

Skriftemål: Skriftestolene i kirken er betjent mellom fromesse og høymesse på søndager, hverdager 17:15 og lørdager17:30-18. Ellers etter avtale.

Velkommen til oss!

Høybråten Tannklinikk AS
Høybråtenveien 76, 1088 Oslo
Timebestilling: 22 21 70 70
www.hoybratentannlege.no

"Vi blir som én familie i Kirken"

Marta Bivand Erdal – bivand@hotmail.com

Temadagen om fellesskap i St Hallvard menighet samlet 50-60 personer lørdag 18. mars. Den ble arrangert i regi av menighetens menighetsråd. Målet var å sammen komme videre i arbeidet med å bygge fellesskapet i menigheten, på kryss og tvers av ulike skiller. Både ved å bli kjent med hverandre og sammen jobbe med forslag til konkrete fellesskapsbyggende tiltak. I bunn ligger en felles forståelse av at det er som Guds barn at vi er ett, som en av deltakerne sa: «vi blir som én familie i Kirken».

Derfor begynte temadagen med messe, og ble avsluttet med Fader Vår. På polsk, tamil, tigrinya, vietnamesisk og til slutt på norsk. I messen hadde vi sang på norsk, polsk, tamil og tigrinya, og forbønner også på fransk, tysk og igbo. Den lange listen av språk reflekterer kun en brøkdel av mangfoldet oss i mellom, men illustrerer at vi virkelig kommer fra alle verdens hjørner. Selv om de større «gruppene» kommer klart frem, er det viktig å også huske på alle som kommer fra andre land, som har andre morsmål enn disse. Alle sammen er vi katolikker i Norge i dag.

Noen lurte på hvor de «norske katolikkene» er. Ja, for antallet personer født i Norge, kunne telles på én hånd. Her er det verdt å understreke at opptellingen på katekesen lørdagen før, ville vist stikk motsatt bilde. Katolikker flest i Norge er unge, og de aller fleste barna og ungdommene er født her i Norge. Så også i St. Hallvard menighet. Men vi som er voksne katolikker i Norge i dag, vi er stort sett ikke født her. Noen av oss kom hit som barn eller ungdom, og mange har etterhvert hatt Norge som sitt hjem mye lenger enn noe annet sted.

Men, så skal vi absolutt ikke glemme de norske katolske familier, som gjennom flere generasjoner har bygget de menighetene vi alle har glede av i dag. Slike grunnfjell finnes også i St. Hallvard. Ei heller skal vi glemme de mange som konverterer til den katolske kirke, og mangfoldiggjør norsk katolisisme, også fra norsk hold. Men de «norske katolikkene» i betydningen *det bærende limet i den katolske kirke i Norge* – også i vår menighet – vel, det er oss alle. For de som har norsk som morsmål, blant voksne katolikker i dag, de er et veldig lite mindretall. Det er kanskje en virkelighet vi alle kan ha nytte av å reflektere noe mer over.

Men vi som deltok har tross alt mye til felles. Mange av oss er foreldre, noen er kateketer, ja flere er søndagsskolelærere. Noen sitter i Menighetsrådet. Andre er lektorer – enten på norsk eller på andre språk. Flere er aktive i kor og musikkgrupper på ulike språk. Slik viser det seg at våre ulike morsmål ikke er alt som betyr noe.

Pave Frans' radikale utfordring om kirkelig fornyelse, og vårt ansvar som individer og som fellesskap, ble diskutert i grupper. Fellesskapet i troen står sterkt. Samtidig er forskjellene oss i mellom reelle. Det å snakke samme språk skal ikke tas for gitt. Men med mange som mestrer flere språk, ble det tolking blant annet til og fra polsk, tigrinya og vietnamesisk, spontant ved bordene. De språklige ressursene er enorme, og det ble pekt på at dette er noe vi bør benytte oss av mer. Språklige skiller er et dårlig argument for ikke å gjøre ting sammen, når man faktisk kunne ha hatt simultanoversettelse til flere språk. Dette krever planlegging – men det er mulig, om man sammen går inn for dette. For eksempel på en menighetspilgrimstur, eller kanskje når det er retrett på et annet språk enn norsk, og man slik kunne gitt et tilbud til flere ved å tolke til norsk.

Fellesskapet springer ut av troen, og næres av den. Derfor ble også et betydelig fokus lagt på muligheter for felles bønn, tilbedelse og messefeiring. Med felles – med referansepunktet i temadagens messe – felles i betydningen en messe der alle bidrar, med sang, med lesninger, med forbønner, og med offergaver. En slik messe krever også felles forberedelse og kommunikasjon. Gjennom nettopp denne felles forberedelsen bygges det broer oss imellom. Vi blir bedre kjent med hverandre gjennom å forberede en messe sammen, en tilbedelse, eller en prosesjon.

For idéene her var mange: felles prosesjon for hele menigheten på Kristi Legeme og Blods Fest – Corpus Christi, var en av disse. Dette er et eksempel det er mulig å gjennomføre, men det krever samarbeid. For skal man feire messer på norsk, polsk og andre språk samtidig – all den tid det ikke er plass til alle i kirkerommet – og deretter gå sammen i prosesjon? Hvordan sikrer man trygghet i prosesjonen? Og hva med sikkerhet i lokalene som vil bli overfylte – kan man fordele ansvar for dette? Hvem kan skaffe lydutstyr? Og kan man skaffe utstyr som muliggjør en prosesjon også om det regner? Hvem kan planlegge prosesjonen, fordele sanger og lesninger på ulike språk? Hvem bygger altre, og hvem kan bidra til å pynte disse? Dersom man samarbeider om alle disse oppgavene, blir en slik enkel felles markering av Corpus Christi noe som bidrar til sterkere fellesskap i menigheten. Dette er også noe flere

andre katolske menigheter i Norge har god erfaring med. Kanskje er det ting vi kan lære av andre her.

Sakramentstilbedelse og rosenkransbønn var blant andre former for fellesskap som ble diskutert, der felles rosenkrans første lørdag i måneden i forbindelse med 100-års jubileet for Fatima-åpenbaringene var ett konkret forslag. Også det diakonale arbeidet fikk sitt fokus – der det ble anerkjent at det er mye å gjøre, såvel internt i menigheten, som utad her i Oslo, og lenger ut i verden. Fra det å besøke fanger i fengsler – til samarbeid i menigheten om Caritas-søndager, der inntektene går til Caritas' arbeid for de fattigste (Caritas er Kirkens egen bistandsorganisasjon) – til Norges Unge Katolikkers Adventsaksjon, som menighetens barn og unge engasjeres i hvert eneste år (også den går til inntekt for Caritas' arbeid).

Fremtidens fellesskap i St Hallvard menighet avhenger ikke bare av oss som er voksne, men også av barna og ungdommene. Derfor ble også barne- og ungdomsarbeidet satt i fokus som helt avgjørende – særlig arbeid med konfirmanter etter konfirmasjonen. Å være ung katolikk i Norge i dag er ikke alltid like rett fram – de unge trenger derfor også arenaer der det å være katolikk er det «normale» - og slike arenaer er det Kirkens ansvar å utvikle. Og den Kirken, det er i grunnen oss alle.

Ikke alle har et kall til ungdomsarbeid – men vi kan alle være med å bygge fellesskapet i menigheten, gjennom bønn og tro, gjennom katekese, gjennom diakoni, gjennom de mange små tjenester som gjøres i det stille – fra det å lage kirkekaffen, til å være foreledrevakt på katekesen, til å kjøre eldre eller syke til søndagsmessen. Menighetens felles St. Hansfeiring, Familiehelg og familietreff, er eksempler på fellesaktiviteter – der bønn og fellesskap går hånd i hånd – som også ble nevnt som viktige å fortsette med.

En av utfordringene som ble presentert på temadagen var: prøv å se menneskene rundt deg i kirkebenken i messen, hils på dem – ikke være en fremmed, bli kjent. Samtidig er pave Frans' utfordring om radikal fornyelse i Kirken, en utfordring til hver og en av oss, der fundamentet stadig vekk er fellesskapet i Kristus. Det utfordrer, og det krever noe av oss – også det å gjøre ting på nye og annerledes måter.

For å bygge fellesskap på tvers av store språklige og kulturelle, aldersmessige og andre skiller, det er en utfordring. For noen finnes det lite valg – ens morsmål opptrer ikke på menyen av språk det serveres katolske messer på, selv i Oslo. Man hopper ut i det brokete farvann som er norsk katolisisme. Andre opplever nettopp at dette farvann av norsk katolisisme, som man en gang kjente, stadig er i ny endring, hvem vet i hvilken retning. Andre igjen, har kanskje et valg. Man kan velge messer på morsmålet, og fellesskap med ens egen «gruppe». Det er rimelig, og ofte nødvendig – språklig, eller kanskje snarere åndelig. Ingen skal klandres for noe her. Ofte er det også større indre skiller i språkgruppene enn vi utenfra evner å se. Men et rimelig spørsmål å stille oss alle, er: utfordringen om å bygge fellesskap – på tross av, og på tvers av, skillelinjer blant katolikker i Norge i dag – hvem er villig til å være med å ta den?

På temadagen i St Hallvard var det liten tvil. De store, robuste gruppene, var sterkt til stede. De stiller seg villige til å strekke ut en hånd, til å gjøre ting på nye måter – til å dra lasset også sammen med fellesskapet. Dette er en håndsrekning som er viktig, og den vitner om at «Guds kirkes grunnvoll ene» - den står støtt i det mangfold som er norsk katolisisme – og slik salmen fortsetter «er Herren Jesus Krist». Iallfall er dette inntrykket veldig klart, en marsdag i St. Hallvard menighet, når vårrullene og «verdens beste» er vel fortært, og sognepresten haster videre til to nye dåp, den polske kapellanen til en rekke samtaler som venter, og diakonen lyser velsignelse over alle oss legfolk som er samlet her.

St. Hallvardkonserten 2017

Frøydis Gustavsen – f-gusta@online.no

Tradisjonen tro var det igjen duket for konsert i St. Hallvard på Hallvarddagen den 15. mai. I vår menighetssal var det fest, og mange hadde funnet veien til oss i år. Rammen for konserten var den samme som vi har hatt de siste årene, nemlig en todelt konsert med pause midtveis, og servering av pizza + drikke. På den måten blir det konsert med sosialt og hyggelig samvær, noe vi håper det er mulig å fortsette med også i årene fremover.

Konserten ble åpnet av St. Hallvardguttene med sin dirigent Hans Martin Molvik, som fremførte: Ave verum corpus av W.A. Mozart og deretter Ave Regina av Orlando de Lasso. Det er alltid en stor glede å ha dette koret som jo opprinnelig var vårt, på besøk.

Deretter fikk vi innslag av unge musikere og sangere, og først ute var Johannes Gustavsen som spilte et verk på trombone, akkompagnert av kantor Ole Johannes Kosberg; Sonate i f-moll av Georg Philip Telemann. Det ble vakker musikk fremført med stor dyktighet og presisjon på et ikke helt enkelt instrument!

Neste innslag var sang av den unge Marian Martinez som ble akkompagnert av kantor Jon Harald Haug. Marian sang følgende; ”På solen jeg ser” av Ole Bull og deretter to opera-arier; ”Ecco respiro appena” fra Adriana Lecouvreur av Francesco Cilèa og til slutt ”Un ble di vedremo” fra Madame Butterfly av J. Puccini. Marian gledet oss alle med sin svært vakre sopran som helt sikkert gir henne den inngangsbilletten hun håper å få til Operahøyskolen.

Det neste innslaget ble fremført av en særdeles profesjonell kunstner på klaver; Christian Ihle Hadland som spilte: Fra "7 Fantasien" av Johannes Brahms, 1. Capriccio (d-moll) 2. Intermezzo (a-moll) 3. Capriccio (g-moll) 4. Intermezzo (e-dur) 5. Intermezzo (e-moll).

Christian regnes som en av Norges fremste pianister, og vi fikk en stor opplevelser i hans klaverspill hos oss. Siste post på programmet var Fiolinsonate nr. 1 i f-moll av Sergej Prokofjev, fremført av Annar Follesø og Christian Ihle Hadland. Annar Follesø har jo gledet oss mange ganger med sitt vakre fiolinspill, så også denne gang. Han innledet med å fortelle om Prokofjev og musikken han skulle spille, en svært interessant og givende fremstilling. Den store avslutningen med to så eminente kunstnere satte et flott punktum for en svært vellykket og innholdsrik Hallvardkonsert.

Fest for frivillige

Tradisjonen tro ble det også i år avholdt fest for frivillige medarbeidere i menigheten. Festen ble holdt 13. juni i menighetssalen. Mange av menighetens frivillige ildsjeler hadde funnet vei og tid til å delta.

For oss som har vårt daglige arbeid i menigheten, er det hvert år en stor glede å kunne arrangere denne festen som et lite bevis på at vi setter stor pris på innsatsen som hver enkelt bidrar med. Denne dagen er også en påminnelse om hvor mye fantastisk arbeid som blir nedlagt til beste for menighetens mange medlemmer av frivillige.

P. Carlo holdt tale til de frivillige, Elisabethsøstrene bidro med en lokal variant av operaen Carmen i beste Elisabethsøsterstil godt støttet av prestestudent Joachim som også bidro med kveldens hjernetrim, en minst like stor suksess som julefestens quiz laget og ledet av samme prestestudent.

Festen for Kristi legeme og blod – Corpus Christi

Etter noen års mer beskjeden feiring av Corpus Christi, var vi i år tilbake med en bredere feiring av dagen som i år ble feiret 18. juni. Denne gangen var prosesjonen lagt etter den norske høymessen kl. 11 og før den polske kl. 13 med bred oppslutning fra alle som har sin vante gang i disse to messene i tillegg til andre som ønsket å delta. Det var nedlagt et stort engasjement fra mange for å gjøre denne festen til en verdig markering.

Den siste tiden har man hatt et sterkere fokus på å styrke enheten og fellesskapet mellom de ulike nasjonale gruppene i menigheten. Corpus Christi ble i så måte et skritt i riktig retning. Felles rosenkransbønn en fredag i måneden er et annet. Dette er noen av fruktene etter Temadag-satsingene for å bygge fellesskap i St. Hallvard.

St. Hans-feiring i St. Hallvard

Darko Wakounig – darkowakounig@yahoo.com

Jorun Nøttestad

Også i år inviterte menighetsrådet til sankthansfeiring i St. Hallvard menighet den 23. juni, en feiring som er i ferd med å bli en liten tradisjon. Selve oppskriften for festen ble hentet fra i fjor og forfjor: menighetens forskjellige grupper ble invitert til å bidra med typiske musikk- eller danseinnlegg, eller presentere sine kulinariske kunster. Dermed ble det også i år en fargerik fest som begynte med gudstjeneste og båltenning utenfor kirken. Tamilsk, eritreisk og vietnamesisk mat samt norske grillpølser gjorde sitt for at ingen trengte å være sulten, latvisk dans ved gruppen Ziemelmeita og polsk musikk ved gruppene Polonia og Kapela Wojtowicz var flotte underholdningspunkter som fulgte på programmet. Den eritreiske gruppen viste også i år frem sine liturgiske danser, og Elisabethsøstrene begeistret atter en gang med sang og dans. En fryd å se på var jentene som viste frem tamilske danser.

Menighetssalen var full, og gjestene fikk seg en skikkelig fest og god start på sommeren. Stor takk til alle deltagerne, og stor takk til menighetsrådet som stod ansvarlig for arrangementet! Vi satser på sankthansfeiring i St. Hallvard også neste år!

Noen ord fra katekesekoordinator og barne- og ungdomsarbeideren ...

Hei alle!
Nok et katekeseår er for lengst overstått, og nok et katekeseår skal snart gjøre sitt inntog. Tiden går fort i godt lag, er det ikke det de sier? St. Hallvard menighet er virkelig en fin menighet å være i! En liten bortgjemt perle her på Enerhaugen rett og slett. Nå som jeg har vært her en stund, har jeg også blitt bedre kjent med flere av dere, men det er dessverre altfor mange jeg fortsatt ikke har fått muligheten til å slå av en prat med. Kanskje ikke så rart med tanke på at vi hadde over 240 barn i katekesen skoleåret 2016/2017 – i tillegg til foreldre og søsken på toppen av dette. For ikke å snakke om at det er 16-17000 registrerte i menigheten vår... Men! Det betyr ikke at jeg ikke har et ønske om å bli kjent med hver og en av dere. Send meg en mail, gi et lite vink, add meg på Facebook, kom med både ris og ros, hva som helst. Det blir jeg veldig glad for :)

Etter snart 2 år i menigheten kan jeg vel si at jeg mestrer jobben som katekesekoordinator sånn passe. Barne- og ungdomsbiten derimot – der er det mye som kan og bør gjøres. Takket være utrolig dyktige frivillige har menighetens familie- og barnearbeid blitt ivaretatt i alle år, mens ungdomsarbeidet har det vært så som så med. For hvor starter man egentlig med et arbeid som har ligget dødt i lang tid, hvor det nærmest ikke er noe å hente eller utvikle? Jeg har valgt å starte helt i bunn ved å jobbe rettet mot de yngre barna for å prøve å utvikle dem og motivere dem til å bli bra, katolske ungdommer når den tid kommer. Når det er sagt går konfirmantundervisningen og ungdomsarbeidet sammen som hånd i hanske, og i år har vi virkelig sett at det finnes massevis av potensiale blant ungdommene. Gjennom fjorårets søndagssamlinger har konfirmantene blitt tvunget til å være lektorer, kirkeverter og ansvarlig for kirkekaffe. Flere av dem har virkelig blomstret gjennom konfirmasjonsforberedelsene, og nå ser det endelig ut som om SHUL er innenfor rekkevidde.

Jeg gleder meg til fortsettelsen, og håper dere vil være med på veien videre. Aller helst ved å sende barna til katekesen og arrangementer i regi av menigheten, men også i bønn.

Alt godt i Kristus,
Huyen

Katekesen – et godt sted å være, et godt sted å lære

- Barna kommer nærmere Gud og Kirken gjennom aktiviteter med andre katolikker.
- Barna får kjenne på hvordan det er å være en del av et katolsk fellesskapet.
- Barna får lære mer om hva det å være katolikk innebærer.
- Barna får bli kjent med andre katolske barn, utveksle tanker og erfaringer.
- … og mye, mye mer!!

St. Hallvard menighet har lang tradisjon i å tilby katekese, dvs. trosopplæring, til barn og unge. Alle barn fra og med 1. klasse er hjertelig velkommen til å delta i katekesen her i menigheten! Vanligvis sendes det ut invitasjonsbrev til katekesen i august, i fjor ble sogneprester og katekesekoordinatorer i de tre Oslo-menighetene (St. Olav, St. Johannes og St. Hallvard) enige om å samkjøre utsending i juni, før skoleferien, men har nå funnet ut at det er altfor tidlig med utsending i juni når katekesen ikke starter opp før i september. Vi har derfor valgt å gå tilbake til gamle tradisjoner med utsending i august, men all informasjon i forbindelse med katekesen skal ligge tilgjengelig og oppdatert på nettsiden innen utgangen av juni. Navn- og adresselistene er hentet fra Oslo Katolske Bispedømmes digitale register, og vi sender kun til barn som er registrert i menigheten. Ta derfor kontakt dersom dere ikke har mottatt brev slik at vi kan finne ut hvorfor dere ikke har fått det tilsendt.

Dere vil kunne finne all nødvendig informasjon i forbindelse med katekesen på www.sthallvard.katolsk.no

Katekese- og konfirmant-undervisning skoleåret 2017/2018

1. klasse:
2017
- 3. september (Barnas dag)
- 1. oktober (møte for førsteklassingene og foreldre kl.12)
- 5. november
- 3. desember

2018
- 7. januar (Hellige tre kongers fest)
- 4. februar
- 4. mars
- 1. april
- 6. mai
- Lørdag 9. juni (katekeseavslutning for 1. – 7. kl.)

Katekesen for 1. klasse finner sted i Lillesalen etter familiemessen, første søndag i måneden, og varer i ca. 1 time. Tilbudet er gratis!

2. - 8. klasse:
2017
- 9. september
- 14. oktober
- 11. november
- 2. – 3. desember (ADVENTSOVERNATTING for 4. – 7. klasse)
- 9. desember

2018
- 13. januar
- 10. februar
- 10. mars (ikke 8. klasse)
- 16. – 18. mars (KONFIRMANTHELG på Mariaholm for 8. klasse)
- 7. april (ikke 3. klasse)
- 14. – 15. april (KATEKESEHELG på Mariaholm for 3. klasse)
- 5. mai
- 9. juni (katekeseavslutning for 1. – 7. klasse)

2. – 8 . klasse har katekese hovedsakelig andre lørdag i måneden, med unntak ved skoleferie. 2 – 5. klasse har katekese på Tøyen skole, mens 6. – 8. klasse har undervisning i St. Hallvard. Katekesen varer kl.10 – 14, og alle foreldre og søsken oppfordres til å delta i katekesemessen kl.13. I katekesemessen bruker vi prosjektor slik at barna lettere kan følge med og ta aktivt del i liturgien.

HUSK! Første samling er lørdag 9. september. Vi starter katekeseåret med felles messe kl.10 i St. Hallvard kirke før barna tar følge med sine kateketer til de enkelte undervisningsrommene.

9. klasse
2017
- 27. august
- 10. september (KUN FORELDREMØTE)
- 17. september
- Torsdag 19. oktober (Messe med biskop Bernt og opplegg for alle konfirmanter i Oslo)
- 15. oktober
- 17. – 19. november (KONFIRMANTHELG på Mariaholm)
- 10. desember

2018
- 14. januar
- 11. februar
- 11. mars
- 25. mars
- 8. april (KUN FORELDREMØTE)
- 22. april
- 13. mai
- Onsdag 16. mai (GENERALPRØVE)

Konfirmantundervisningen for 9. klasse finner sted i St. Hallvard, primært en søndag hver måned kl.11 – 15. Konfirmantene møter til høymessen kl.11 hvor de skal delta som lektorer og kirkeverter i messen, før de fortsetter med undervisning og fellesaktiviteter i lille menighetssal i 2. etasje.

FØRSTEKOMMUNION i St. Hallvard kirke:
lørdag 12. mai 2017 kl.11 og kl.13.

KONFIRMASJON i St. Hallvard kirke:
2. pinsedag mandag 21. mai kl.10.30 og 13.

Ta kontakt med katekesekoordinator Huyen Nguyen dersom det skulle være spørsmål i forbindelse med katekesen, enten via mail eller mobil:
huyen.nguyen@katolsk.no / 489 57 391

HUSK! Første samling for 2. - 8. klasse er lørdag 9. september. Vi starter katekeseåret med felles messe kl.10 i St. Hallvard kirke før barna tar følge med sine kateketer til de enkelte undervisningsrommene.

VI SØKER!

Kan du tenke deg å være kateket, assistent eller vikar? Eventuelt kokk på overnattinger og leirer? Kanskje kjenner du noen som er egnet for jobben? Ta kontakt for en uforpliktende samtale!

Søndagsskolen – Ordets Liturgi for Barn

Mange småbarnsforeldre vegrer seg ofte for å ta med barna i søndagsmesse, fordi barna gjerne oppfører seg som barn flest – de befinner seg både høyt og lavt under messen – noe som er helt forståelig.

Når?

Hver søndag under høymessen kl.11, med unntak av første søndag i måneden når det er Familiemesse, har vi noe vi kaller søndagsskole for barna. Kjært barn har mange navn, og Ordets Liturgi for Barn er et annet navn for søndagsskolen.

Hva?

På søndagsskolen snakker barna om dagens lesning og lærer om Kirken og om Gud. Målet er å legge til rette for et levende møte med Jesus Kristus. Rent praktisk foregår dette vet at barna går sammen med søndagsskolelæreren til menighetssalen før 1. lesning, og kommer inn igjen etter trosbekjennelsen for å delta sammen med hele menigheten i nattverdens liturgi. Mens barna «er ute» får de evangeliet forklart på en barnevennlig måte av våre søndagsskolelærere: Darko, Eden, Hanneke, Josiana og Marta.

Hvem?

Målgruppen er barn mellom 4 og 8 år (førstekommunionsalder), men alle barn er velkommen, og yngre barn kan også bli med sammen med en forelder.

Når dette nummeret av Hallvardsvaka går i trykken, har søndagsskolelærerne tatt ferie, men fra den andre søndagen i september blir det igjen søndagsskole tre ganger hver måned, med pause den første søndagen i måneden på grunn av Familiemesse. Søndag 3. september blir det arrangert Barnas Dag etter høymessen, i regi av søndagsskolelærerne. Vi ses!

Har du lyst til å være ministrant (altergutt/-pike) i St. Hallvard kirke?

Vil du være med å bistå presten under feiringen av liturgiske handlinger - messefeiringen? Alle som har mottatt førstekommunion kan bli ministrant, og det er alltid plass til flere. Gruppen tar sikte på å samles en gang i måneden for øving og sosialt samvær, hovedsakelig på de lørdagene det er katekese. Tid og sted for samling vil bli annonsert i søndagsbladet.

Har du lyst til å bli ministrant, ta kontakt med ministrantansvarlig Hung Ngoc Nguyen, mobil: 415 31 615, e-post: hung0047@gmail.com

Familiekoret i St. Hallvard kirke "HaBaKo"

Hver mandag skjer det noe spennende i St. Hallvard kirke fra kl. 17.30 til kl. 18.30. Det er øvelse for familiekoret. Vi øver for å prise Gud med våre stemmer. Vi lærer oss også å ta aktivt del i liturgien dvs. Den Hellige Messe. Barnekoret er ansvarlig for å lede sangen i familiemessene som er første søndag i måneden. På de søndagene det er familiemesse møtes vi kl. 10.15 for å øve.

Alder spiller ingen rolle når man kommer for å prise Herren med den stemmen man har fått. I "**HaBaKo**" er det derfor ingen aldersgrense og barn helt ned i barnehagealder er hjertelig velkommen. Vi har det veldig gøy sammen. Vil du være med??? Bare kom!!!

Datoene for høstsemesteret: 3. september (familiemesse), 4. september, 11. september, 18. september, 25. september, 1. oktober (familiemesse), 9. oktober, 16. oktober, 23. oktober, 30. oktober, 5. november (familiemesse), 6. november, 13. november, 20. november, 27. november, 3. desember (familiemesse), 4. desember, 11. desember, 18. desember (juleavslutning med konsert).

Barnekoret er ansvarlig for å lede sangen i familiemessene første søndag i måneden. På de søndagene det er familiemesse møtes vi kl.10.15 for å øve.

Du er hjertelig velkommen!
Ta kontakt ved spørsmål:
sr. Faustyna tlf. 23 38 44 11; mobil: 412 52 226
eller mail: faustyna@stelisabeth.katolsk.no

«Jesu liv og lidelse»

Helgen 17. – 19. mars var det 8. klassingene sin tur til å dra på konfirmanthelg på Mariaholm, og fordi kateketen deres, Steffen Heim, ikke hadde noen innvendinger, beholdt vi fjorårets tema «Jesu liv og lidelse». Konkret, men likevel et stort og vidt tema. For hvorfor sendte egentlig Gud sin enbårne sønn til oss?

Utenom vår trofaste p. Carlo og lederne, Team Asian Invasion, hadde vi denne gangen også med oss katekete-ne Steffen Heim (så klart), Teresa Nguyen, Huy Tran og vår godeste Joachim Teigen. Vi kan som vanlig ikke røpe så mye av disse konfirmanthelgene i fare for at vi ødelegger mye av moroa for de kommende 8. klassingene, men vi er sikker på at ungdommene satt igjen med gode minner! Det er ingen tvil om at de har blitt en mye mer knyttet og sammensveiset gjeng i etterkant av turen, og det er utrolig godt å se!

Helgen 17. – 19. november er vi igjen klar for en ny tur til Mariaholm med disse ungdommene, så da gjenstår det å se om vi klarer å toppe konfirmanthelgen i mars. Team Asian Invasion er i hvert fall veldig klar for å gi ungdommene en opplevelse de sent vil glemme!

Katekesehelg for 3. og 4. klasse til Mariaholm 22. - 23. april

Nancy Eriksen

På grunn av det høye antallet førstekommunikanter måtte vi se oss nødt til å si nei til 4. klassingene i år, og godt var det, for med 52 barn og 29 voksne var det nesten fullt hus på Mariaholm. Noen av barna hadde blitt tvunget til å dra, andre var mer reisevante og gledet seg masse. I år var vi også så heldige at vi fikk med oss 17 foreldre på turen! Enkelte var kun med for å hjelpe til, mens andre var med for at barna skulle føle seg trygge. Turen hadde ikke vært den samme uten foreldrehjelp – og da særlig ikke maten...

Katekeseturen er en tur som aldri slår feil, med viktige ting på programmet som skriftemål og forberedelse til førstekommunion, men barna får også ha det gøy sammen med bli-kjent-leker, limbo og dans. Det er bare å glede seg til våren kommer, 3. klassinger, for da er det deres tur til å reise til Mariaholm!

Under ser dere noen av de altfor mange takkemailene som tikket inn etter helgen.

«Tusen hjertelig for et fantastisk opplevelse! NN kom hjem med masse å fortelle, det var gøy og hyggelig. Og NN likte veldig godt at NN fikk lov til å hjelpe til. Takk for at dere alle sammen passet så godt på ungene våre.»

«Takk for en kjempefin katekesehelg. Jeg var ikke selv tilstede, men min mann og svigermor og selvfølgelig barna var mer enn fornøyde når de kom hjem.»

«Takk for en veldig hyggelig helg og uforglemmelig for NN. Ville absolutt ikke hjem. Og nå har NN selv lagt inn rutiner med kveldsbønn sammen med lillesøster. Takk til dere.»

«Takk for flott katekesehelg. NN hadde ikke lyst å dra og gråt i bilen. Selv om vi flytter til Vestby i juni så ønsker han å fortsette på katekese nå»

Tilbakemeldingene har virkelig vært helt overveldende, men vet dere hva… Takk skal dere ha! Katekesen er et fellesprosjekt som alle i menigheten har et ansvar overfor. Vi eier katekesen i fellesskap og jeg koordinerer for at ting skal gå rundt. Uten dere og barna deres hadde jeg ikke hatt noen å tjene for. Uten dere og familiene deres hadde kirken ikke vært full under messene, og leirene hadde vært tomme. Uten deres aktive deltakelse i barnas trosopplæring hadde troen vår dødd ut. Takk for at dere bringer barna til katekesen og oppfostrer dem i katolsk tro. Takk for at dere engasjerer dere og prioriterer troen fremfor andre fritidsaktiviteter. Jeg kan ikke få sagt det nok, men tusen takk! Virkelig.

Førstekommunion 2017

Kim Thuy Bui

En hjertelig takk til alle som har medvirket ved undervisningen og i førstekommunions-messene, og da særlig barnas kateketer Angelika Wimmer, Carla Carsenzuola, Chi Phan, Isabelle Maroy, Jennie Vu og Teresa Nguyen. Vi håper barna fikk en minnerik dag! GRATULERER!

Navnene på førstekommunikantene finner du under ENERHAUGNYTT bak i bladet.

Konfirmasjon 2017

Vinh Tran

2. pinsedag mandag 5. juni mottok 34 ungdommer fermingens sakrament i St. Hallvard kirke. Måtte den Hellige Ånd alltid opplyse dere til å gjøre godt og leve et liv i bønn.

Navnene på konfirmantene finner du under ENERHAUGNYTT bak i bladet.

«INSPIRERENDE!» «SKIKKELIG GØY!» «MANGFOLDIG FELLESSKAP!»

Familiehelg på Mariaholm 12. – 14. mai

I avdelingen for menighetsbygging, og fellesskap midt i alt mangfold: Familiehelg med St Hallvard gikk av stabelen på Mariaholm 12-14 mai. Og det for åttende år på rad ;-)

Litt over 70 store og små var med. Hvor mange språk og fødselsland skal jeg ikke si for sikkert, men disse var det i alle fall: norsk, polsk, tigrinya, vietnamesisk, fransk, slovensk, svensk ++

Tema for årets helg var "Marias og vår bønn for fred", og lørdag 13 mai feiret vi "i ånden" med pave Frans begivenhetene i Fatima. Mariaåpenbaringene, og bønnen for fred i verden, er viktige, og veldig personlig nære for mange katolikker også i Norge. Flere med bakgrunn fra Polen og fra Eritrea blant annet, opplevde nettopp markeringen av Fatima-åpenbaringene og helligkåringene 13 mai som viktige ved årets helg.

Barna i alderen 0 - 13 år var med på ulike aktiviteter, mye sammen med familiene, noe delt etter alder. De satte blant annet opp et fantastisk skuespill som levendegjorde Marias åpenbaringer i Fatima.

Store og små bidro til å produsere det som trolig er Norges, om ikke Nordens, lengste rosenkrans (!) - som ble innviet med Maria-rosenkrans-prosesjon ute på Mariaholm.

Tiden sammen i kapellet, med kyndig gitar og bassakkompagnement, og iherdig bruk av gode Adoremussanger, var i år som hvert år helt unik. Det er også tiden vi voksne får sammen på kveldstid, etter at barna har lagt seg (eller vi tror de har lagt seg...). Muligheten til å snakke med andre foreldre, i en katolsk ramme, om stort og smått, gjerne over en øl eller et glass vin, er ikke noe småbarnsforeldre tar for gitt. Dette fellesskapet tar man med seg hjem, og man kommer tilbake.

Også i 2018 blir det Familiehelg med St Hallvard menighet på Mariaholm, ikke minst takket være den fantastiske sognepresten vår som støtter diverse initiativ fra legfolk helhjertet. Ja, han kjørte Oslo-Mariaholm ikke mindre enn 3 ganger tur/retur i løpet av helgen for å være litt sammen med oss. At menighetskontoret og barne- og ungdomsarbeider som kan hjelpe med påmeldingslisten og fakturaer, er også et nødvendig bakteppe.

Men aller mest takket være en utrolig dugnadsånd, der menighetsmedlemmer med eldre barn stiller opp for å organisere og lage mat, mens familier deltar med bidrag som spenner fra å ivrige stille opp til hver oppvask på kjøkkenet i løpet av helgen, til å bidra til at formingsaktiviteter med lim og gullglitter ikke utarter, til å lage aktivitetsløype for alle 70, til å forberede aftenbønn og morgenbønn med flanellograf-fortelling og sang, til å rett og slett skrive skuespill - fikse kostymer - planlegge rekvisitter - og deretter være regissør for en helg...

For et gammelt NUK-hjerte er det ingen tvil: tro, fellesskap og handling sitter godt i veggene på Mariaholm, men kommer også fram på de utroligste vis i menighetsfellesskapet ❤

...og om noen skulle ønske tips, program, og hva man absolutt bør prøve å unngå på en slik helg, ta gjerne kontakt med St Hallvard menighet, eller med meg eller Hanneke Ørne Bruce, for eksempel...

Katekeseavslutning 10. juni

Været satte en stopper for Hovedøya i år, men i underkant av 70 foreldre og barn samlet seg likevel til sommeravslutning i St. Hallvard. 1. og 2. klasse sammen med småsøsken jobbet med fremføring av Noahs ark sammen med sr. Klara og kateket Maria, mens de eldre barn jobbet med historien om Moses, da dette er noe de har hatt i om i katekesen. Tusen takk for overstått katekeseår, nå er det ikke lenge til vi ses igjen!

Barnas dag 3. september

Hjertelig velkommen til Barnas dag søndag 4. september etter familiemessen! Søndagsskolelærerne inviterer til kirkekaffe og underholdning. Søndagsskolen er fast hver søndag, bortsett fra første søndag i måned, da det er familiemesse i høymessen. Vi gleder oss over fellesskapet i vår menighet der store som små, gamle som unge, har en viktig plass i vår kirke!

I fjor var det teater i lille menighetssal, hvor St. Hallvards tidligere barne- og ungdomsarbeider Therese Skaar fortalte med liv og lyst om Frans av Assisi. Hva har søndagsskolelærerne forberedt i år mon tro?

Utdeling av 4-årsbibler!

St. Hallvard menighet inviterer alle 4-åringer (barn født i 2012) og deres familier til årets utdeling av barnebibler til 4- åringer. Dette finner sted **søndag 5. november i familiemessen kl. 11.00.**

Si gjerne i fra om familiens 4-åring kommer for å få barnebibel.

NB! Alle polske 4-åringer kan også få en polsk barnebibel i tillegg til den norske barnebibelen. Ta kontakt med p. Piotr Gwizdz for mer informasjon: 477 47 952 / piotr.gwizdz@katolsk.no

Familietreff i St. Hallvard

På grunn av altfor mye på planen og Huyen i permisjon ble det dessverre ikke noe familietreff i fastetiden i år, men til høsten er vi klar for nok et familietreff!

Lørdag 28. oktober er vi igjen klar for å bli kjent med nye barn og foreldre! Legg av datoen, ta med familiene deres og kom!

Menighetens barn med foreldre/foresatte inviteres til kirken lørdag 28. oktober kl. 14.30-17.00 på familietreff.

Familietreffet er et tilbud for alle barn som er for små til å gå i katekese (religionsundervisning), sammen med søsken og foreldre. Vi håper å gi barna en opplevelse av at kirken er et godt sted å være, og at de føler seg inkludert og velkommen! Det er viktig å ha et forum der familier kan treffes og ha et kristent fellesskap.

Vi håper at vi blir mange familier og tror dette kan bli en flott og innholdsrik dag for alle!

Vi ber om at hver familie tar med seg en matrett til et felles koldtbord. Arrangementet er for øvrig gratis.

Påmelding til FAMILIETREFF:

E-post: huyen.nguyen@katolsk.no eller telefon: 489 57 391.

Send e-post med navn på foreldre/foresatte, fornavn og alder på alle barn som blir med, i tillegg til e-post og telefonnummer.

PROGRAM FOR FAMILIETREFF LØRDAG 28. OKTOBER			
14.30	Vi møtes i St. Hallvard kirke og begynner sammen der		
15.00 - 15.30	FAMILIEKOR! Vi lærer morsomme og fine kristne sanger for hele familien		
15.30 - 16.00	Trosformidling i aldersdelte grupper		
	0-2 år (med foreldre)	3-5 år Kirkevandring	6 år +
16.00	Vi spiser middag sammen og regner med å være ferdig ca. kl. 17.00		

Adventsovernatting 2. - 3. desember

Vi gjentar suksessen med adventsovernatting i St. Hallvard menighet! I fjor samlet 35 tweens inn 7.000 kr. Klarer vi å gjøre det bedre i år?

Helgen 2. – 3. desember ønsker vi 4. – 7. klasse velkommen til en ny og spennende opplevelse i St. Hallvard kirke.

Dere inviteres med på en sosial helg, hvor vi sammen skal gjøre noe for andre ved å gjøre en innsats for årets Adventsaksjon. Vi skal bli bedre kjent, ha det gøy sammen, kanskje oppleve og prøve nye ting, og starte adventstiden sammen. På kvelden blir det felles aftenbønn i kapellet, hvor dere skal få bestemme og bidra, før vi avslutter dagen med brett- og kort-spill café, quiz og kanskje en overraskelse i menighetssalen?

På søndag deltar vi i messen, noen kan ministrere, andre får bidra på andre måter. Etter messen har vi ansvar for kirkekaffe og salg av ting til inntekt for årets Adventsaksjon som støtter Caritas arbeid på Sri Lanka, med tema «Jorden – vårt felles hjem»

Overnatting foregår i menighetssalen, og vi håper at du blir med å starte adventstiden i St. Hallvard med oss!

Tid: lørdag 2. desember kl. 13.00 - søndag 3. desember kl. 13.30

Pris: 100 kr

Ta med:

- sovepose (eller dyne og pute, og eventuelt liggeunderlag)
- toalettsaker
- sovetøy og tøy til å bruke i messen
- og sist, men ikke minst: GODT HUMØR!

Påmelding til Huyen enten via mail eller mobil: huyen.nguyen@katolsk.no / 489 57 391.

Fordi barna er ansvarlig for kirkekaffe på søndagen er det fint om foreldre kan bidra med kaker. Skriv gjerne i påmeldingen om dere har anledning til å bistå med hjelp/kaker. Kanskje er det noen foreldre som kan tenke seg å hjelpe til med å lage middag til barna?

We are the Eritrean Catholic Group

here in the parish of St. Hallvard. The Group has been in existence for long time and many have contributed to the well being of the Group. As parishioners, we are divided in two, i.e. those who are in the adult Group, which includes almost all age Groups, and the Whole Eritrean Group, which doesn't necessarily be in the other Group (Young and adult Group).

We as the Young adult Group try to give life to the community by organizing different activities such as spiritual retreats, spiritual songs, chants, etc. We have annual retreat, which invites People, especially Young People from all over Norway and other big cities in Europe. In addition to the annual retreat we do have also monthly and weekly activities. We have good communication with both St. Hallvard (Our mother parish) and St. Olav Cathedral. We do participate in the yearly Marian procession, Cultural day, St. John day, and other important activities. We do celebrate our holy feasts, which do not normally coincide With the Latin rite feasts. These are Christmas (which comes a week after 25th December), Easter, which varies from year to year.

As Eritreans, we have special devotion to Our lady help of Christians and so we have to Groups that commemorate the feast of Mary twice in a year.

Currently we have difficulty in getting a parish priest (Eritrean priest) who can celebrate us with our own rite but we hope that our bishop here in Norway and our bishops back in our country are working on it. We are very much satisfied by what we are getting here in our parish and hope to work together to proclaim and live the gospel values.

Polske menighetsaktiviteter

"Żywy Różaniec"

jest zorganizowaną wspólnotą osób, które odmawiają codziennie jedną tajemnicę różańca w tych samych intencjach. Organizacja ta odpowiada kształtowi samej modlitwy różańcowej. Każda "Żywa Róża", a działają u nas obecnie dwie, składa się z 20 osób. Liczba ta odpowiada liczbie tajemnic różańcowych. W ten sposób każdego dnia w całej Róży rozważany jest cały różaniec. **Zmiana tajemnic i intencji odbywa się zawsze w pierwszą niedzielę miesiąca po mszy św. w sali parafialnej.**
Kontakt: Andrzej Slyk, kom. 925 33 174

Grupa Mężczyzn św. Józefa MSJ

to sieć mężczyzn, którzy pragną w swoim życiu duchowym czegoś więcej. Poprzez wspólne spotkania formacyjne, oparte na Biblii i Katechizmie Kościoła Katolickiego, mężczyźni ci pogłębiają swoją wiarę, poprawiają jakość swojego życia, polepszają relacje w rodzinach, w pracy, w towarzystwie.
Spotkania odbywają się w następującym schemacie:

- 1-szy i 3-ci czwartek miesiąca o godz. 19:00 - spotkanie formacyjne dla mężczyzn którzy zdecydowali się na formację w małych grupach

- 2-gi czwartek miesiąca godz. o 19:00 - spotkanie Otwarte MSJ - dla wszystkich mężczyzn, również dla tych którzy chcą zapoznać się z grupą - na te spotkania zapraszany jest gość: katolicki lider lub osoba duchowna, który wygłasza konferencję na temat bliski mężczyznom
- 4-ty czwartek miesiąca godz. o 19:00 - męskie spotkanie towarzyskie. W spotkaniu Otwartym MSJ uczestniczy zazwyczaj ok. 30 mężczyzn, natomiast spotkania formacyjne to **grupki po ok. 9 mężczyzn**.

Od lutego już na stałe w Parafii Sw. Halvarda służy śpiewem i oprawą muzyczną Schola Miracolo.
Poszukujemy osób grających na instrumentach, i tych którzy umieją i chcą śpiewać na Chwałę Bożą.
Próby odbywają się w niedzielę przed Mszą św o godz. 19.00.
Więcej informacji po dołączeniu do grupy na Facebooku: "***Schola Miracolo***". Serdecznie zapraszamy bez względu na wiek.

Chcieliśmy was zachęcić do podjęcia przygody duchowej formacji. Bycie mężczyzną zobowiązuje… Być mężczyzną to podejmować wyzwania, to brać odpowiedzialność nie tylko za siebie, ale także za tych, którzy zostali nam powierzeni. Być mężczyzną to wielka przygoda! To stawanie w Autorytecie i Mocy, która nie pochodzi od nas ale od Naszego Swórcy.

Dodatkowe informacje o wspólnocie oraz nadchodzących wydarzeniach można uzyskać pod adresami **mezczyzni.no** lub **msjoslo.no**
Osoba kontaktowa: Dominik Brunon Wojtyczka tlf: 401 02 281, e-mail: dominik.wojtyczka@gmail.com

DOMOWY KOŚCIÓŁ

GAŁĄŹ RODZINNA RUCHU ŚWIATŁO-ŻYCIE

DK zwraca szczególną uwagę na duchowość małżeńską, czyli dążenie do świętości w jedności ze współmałżonkiem. Chce pomóc małżonkom trwającym w związku sakramentalnym w budowaniu między nimi prawdziwej jedności małżeńskiej, która jednocześnie stwarza najlepsze warunki do dobrego wychowania dzieci w duchu chrześcijańskim.

DK dąży do odnowy małżeństwa i rodziny poprzez wdrażanie:

- do życia Słowa Bożego, aby stawało się ono słowem życia
- do życia modlitwy, jako osobistego spotkania z Chrystusem, Zbawicielem
- do życia sakramentalnego, zwłaszcza Eucharystycznego
- dawania świadectwa o swoim spotkaniu z Chrystusem w małżeństwie, rodzinie
- postawy służby we wspólnocie Kościoła, według otrzymanych darów i talentów.

Budowanie duchowości małżeńskiej w DK opiera się na kilku sprawdzonych zasadach:

- codzienna modlitwa osobista,
- regularne spotkanie ze słowem Bożym (czytanie Pisma Świętego),
- codzienna modlitwa małżeńska,
- codzienna modlitwa rodzinna,
- comiesięczny dialog małżeński,
- reguła/reguły życia (systematyczna praca nad sobą, swoim małżeństwem i rodziną),
- uczestnictwo w rekolekcjach formacyjnych.

Za dużo, za trudne, niemożliwe do zrealizowania? Możliwe jeśli tylko będziecie tego bardzo pragnąć, otworzycie się na działanie Ducha Świętego i będziecie mieli wsparcie innych małżeństw, które borykają/borykały się z podobnymi do waszych problemami. Razem możemy więcej!

Krąg tworzy 4-7 małżeństw, najlepiej z jednej parafii, pragnących wspomagać się wzajemnie w dążeniu do budowania w swoich rodzinach domowego Kościoła. Małżeństwa gromadzą się w imię Chrystusa – dla Niego i z miłości do Niego – aby Go wspólnie odnajdywać i trwać przy Nim w swoim życiu codziennym. Spotkania odbywają się co miesiąc na ok. 2,5-3 godzin. Dla prawidłowej pracy kręgu niezbędna jest doktrynalna i duchowa pomoc księdza moderatora – doradcy i opiekuna duchowego. http://www.dk.oaza.pl/ Obecnie w Parafii Św. Hallvarda są 3 kręgi Domowego Kościoła, które prowadzi ks. Waldemar. W Parafii Św Halvarda w Oslo zawiązały się już 3 kręgi Domowego Kościoła. Proszę skontaktuj się z kapłanem jeśli masz pytania bądź jesteś zainteresowany dołączeniem do Kręgów.

Służba Liturgiczna

Spotkania służby Liturgicznej odbywają się w każdą Niedzielę po Mszy Swiętej o godzinie 13.00. Zapraszamy wszystkich chetnych do służenia Panu.
Kontakt: Piotr Zochowski tel. 967 55 390

Katecheza w jęz. polskim

W tym roku szkolnym na katechezę zapraszamy wszystkie dzieci od 1. do 7. klasy szkoły podstawowej oraz 5-latki (ostatni rok przedszkola). Zajęcia odbywają się raz w miesiącu (dotyczy wszystkich grup wiekowych). Przygotowanie do I Komunii Świętej trwa 2 lata i rozpoczyna się w 2. klasie szkoły podstawowej.
Zapisy będą trwały do **16. września**. **UWAGA!** Po tej dacie nie będzie już możliwości zapisania dziecka do grupy komunijnej!
Daty katechez w roku szkolnym 2017/2018:
16. września, 21. października, 18. listopada, 16. grudnia, 20. stycznia, 3. lutego, 17. marca, 21. kwietnia, 19. maja, 2. czerwca.
Wypełnione formularze prosimy o przesłanie na adres mailowy Agnieszki Adamskiej, która odpowiada za organizację polskiej katechezy: aga.adamska15@gmail.com. W razie pytań można też dzwonić kom. 405 64 143 (codziennie, najlepiej w godzinach 17.00- 21.00).
Formularze, jak i bieżące informacje, znajdziecie Państwo na stronie naszej parafii http://sthallvard.katolsk.no w jej wersji polskojęzycznej.

GRAM W DRUŻYNIE PANA

Vi besøker nabomenighetene

I vår serie med besøk til vår nabomenighetene har Aasmund Vik denne gang vært innom St. Olav domkirkemenighet.

St. Olav kirke og menighet

Aasmund R. Vik – Aasmundrobert@gmail.com

Mitt første møte med St. Olav kirke var allerede som ung gymnasiast fra Bø i Telemark i 1965. Vi var på teatertur til Oslo og første ettermiddagen lette jeg etter St. Olav kirke, som jeg var blitt interessert i gjennom å ha lest Sigrid Undsets romaner «Gymnadenia» og «Den brennende busk» som skildrer en ung manns vei til katolisismen. Uten at jeg den gang var helt klar over det, var det nok ubevisst vekket noe i meg også, for det var med stor andakt jeg gikk inn i St. Olav og samtidig alle første gang i en katolsk kirke.

Da jeg selv kom til Oslo for godt noen få år senere, møtte jeg organist Rolf Østbye på min daværende arbeidsplass, ble vervet til koret og hadde et nært forhold til St. Olav kirke noen år.

St. Olav var det naturlige navnet på menigheten som ble etablert etter at katolisismen ble tillatt i Norge etter reformasjonen – i 1843, med rundt 60 sjeler. Kirkebygget i høyreist ny-gotisk stil ble i stor grad finansiert utenfra og den største donor var dronning Josephine, selv katolikk. Den aller første messe i den nye kirken, som den gang lå i mer landlige omgivelser enn nå, var 24. august 1856, men kirken ble ikke formelt innviet før i 1896 – etter at Norge hadde fått egen katolsk biskop. St. Olav kirke og administrasjonen rundt den skulle bli det sted hvorfra frøene ble sådd for den videre utvikling av det nye katolske nærvær i Norge. OKB ble opprettet i 1953 og dermed ble naturlig nok bispesetet lagt til St. Olav, som fikk betegnelsen katedral. «På papiret» er det 270 sitteplasser i kirken, men med menighetens vekst er den som oftest for liten. Derfor benyttes Trefoldighetskirken litt lenger nede i gaten til de helt store begivenheter.

St. Olav menighet har jeg alltid assosiert med høy musikalsk kvalitet og et rikt liturgisk liv, så også i dag. En vanlig søndag er det 8 messer og i tillegg enda 5 faste messer i St. Joseph kirke, på til sammen minst 7 faste språk. Dertil kommer rosenkransandakter og alle andre sakramentale handlinger som hører til en katolsk menighet, som pr. august i år tellet 11 612 medlemmer.

Pater Pål Bratbak, med sterke barndomsrøtter og god påvirkning fra pater Ronald i St. Hallvard, har et fast team bestående av 4 kapellaner og for tiden også 3 diakoner. Det trengs nok for å opprettholde den daglige drift i de troendes tjeneste og de mange utfordringer det medfører. Om det ikke var fullt så mange katolikker før i tiden, var det et stort katolsk miljø i Akersveien den gang Vår Frue Hospital var i full drift, St. Joseph søstrenes institutt likeså, med sitt kapell som nå er blitt kirke. St. Sunniva skole, som er ettertraktet langt utover katolske kretser,

holder stand. Ikke rart at området er blitt kalt «Det lille Vatikanet».

Den gang Ivar Aasen bodde i Christiania, var den lutherske domkirke hans faste kirke, men han gikk også ganske ofte i St. Olav som han kalte «Katholsken». En venn av ham, Ludvig Daae, omtalte St. Olav som «uden sammenligning den smukkeste kirkebygning i Christiania» …

Døpte

11.03.17	Candy Abak Deng	St. Hallvard
18.03.17	Emilian Bui Fehn	St. Hallvard
18.03.17	Gaven Uriel Manzano Rabara	St. Hallvard
18.03.17	Daniel Hoav Nguyen	St. Johannes
24.03.17	Maurycy Wojciech Kupczak	St. Elisabethsøstrenes kapell, Nordstrand
01.04.17	Mille Nguyen Mørck	St. Johannes
08.04.17	Kathleena Leah Nitario Bjur	St. Hallvard
08.04.17	Arsema Aman Welday	St. Hallvard
11.04.17	Ada Miller	St. Hallvard
15.04.17	Hyabel Nahom Kflu	St. Hallvard
15.04.17	Anela Chantelle Kirkerud	St. Laurentius, Drammen
15.04.17	Alex Beygi Øyen	St. Laurentius, Drammen
15.04.17	Snit Tesfabrahan Naier	St. Hallvard
21.04.17	Bereket Kokob Girmai	St. Hallvard
22.04.17	Isabella Lao Hanisch	St. Hallvard
22.04.17	Odin Pham-Good	St. Johannes
23.04.17	Francis Li Wu	St. Hallvard
29.04.17	Austin Jovian Paramanthan	St. Johannes
06.05.17	Victoria Senadi Kahanda Karunaratnage	St. Hallvard
13.05.17	Malin Lelis Redalen-Mansel	Ski gamle kirke
16.05.17	Selma Marie Stigen	St. Hallvard
20.05.17	Eva Thi Le Solstad	St. Johannes
21.05.17	Karl Nikolaj Krogh	Skoklefall Kapell, Nesodden
27.05.17	Julian Millan Christophersen	St. Hallvard
27.05.17	Janella Eleiza Vergara Oracion	St. Johannes
03.06.17	Mathea Panadi Torvik	St. Hallvard
03.06.17	Davina Tran	St. Hallvard
03.06.17	Sonja Le	St. Hallvard
03.06.17	Noel Le Hansen	St. Johannes
10.06.17	Sara Emilie Midtbø	St. Hallvard
10.06.17	Johannes Kleven-Felloni	St. Hallvard
10.06.17	Jan Antoni Pukanski	St. Hallvard
18.06.17	Frank Konrad Jabkonski	St. Hallvard
24.06.17	William Klich Raaholdt	St. Hallvard
01.07.17	Lucas Lilletjernbakken Aker	St. Frans, Larvik

Førstekommunion

Lørdag 27. mai mottok disse 55 barna Den første hellige kommunion i St. Hallvard kirke:

Agnes Wilhelmsen Nielsen
Adam Millan Christophersson
Adrian Ouma Bragli – Alstadheim
Aksel Butoyi Bonja
Alexander To
Anna Amaka Uzoigwe
Ann-Marie Chedham
Astrid Vida Lossius
Bennett Chukwuemeke Okpu
Chloe Pineda Tran
Chris Daniel Bonja
Christian Sikora
Christian Andersen
Cindy Le
Clovis Habonimaya Bonja
Dennis Phi Hung Vu
Diruby Nhu-Y Nguyen
Eleonora Nuila Hovind
Emil Tryjanski
Emma Mitrovic
Eva Meng-Yue Fredheim
Felix Sureswaran
Hans Kristian Johansen
Harry Clinton George Clinton
Haylee Pineda Tran
Henrik Sebastian Marasigan Grindrud

Huy Bui
Jakob Erdal
Joel Yonathan Berhane
Johanna Carina Fuentebella Sangalang
Johanna Malin Wimmer
Jon Axel Punzalan
Josefine Aas-Vestre
Jude Cedric San Diego Manipis
Kerry Chukwuka Ibeh
Leah Falkum
Lia Tesfu Okbamichael
Lily Lynch
Lorenzo D'Antino
Marielle Løwer
Maya Millicent Massiah Kvernberg
Mbizi Amanda Mambemba
Natasha Zarah Nygren
Niklas Leano Eriksen
Olav Bukuru Bonja
Philipp Laurenz Wimmer
Rakel Ros Millan Christophersdottir
Santhosh Sherine Robinraj
Sara Vy Nguyen
Sidona Daniel
Soliana Daniel
Sruthika Sherine Robinraj
Stella Maria Neergaard
Timeo Johannes Groentjes
Viusan Santos

Ferming

2. pinsedag mandag 5. juni mottok disse 34 ungdommene fermingens sakrament i St. Hallvard kirke.
(Navnene som er uthevet er konfirmantenes helgennavn. På grunn av reservasjon mot publisering legges det ikke ut bilde av konfirmantene.)

Mikael Angelo Jariel Nones Caturay
Maria Anni Nguyen
Monika Candy Abak Deng
Katarina Elom Lilay
Martin Gabriella Catharina Blum
Maria Helen Birre Berhane
Maria Hershey Nicole Genove Fernandez
Andreas Ionas Berg Garras
Maria Jacqueline Dalby
Jakob Strøm Thiis Evensen
Teresa Josefine Celina Turesson
Sunniva Julia Allera Finstad
Maria Julia Frølich Jacobs
Johannes Justin Oliver Ocampo Millares
Sunniva Kristlin DinehaPathinathan
Isaak Linus Eirik Baumbusch
Frans Ludvig August Brodahl Hundevadt
Maria Magdalena Malene Heras Miralles Dahl
Sunniva Maria Oleyo Evaristo
Anna Mariam Akhsay-Gierczak
Peter Marius Galetic
Kristoffer Matthias William Moxnes
Patrick May Belen Borinaga Myrholt
Maria Magdalena Mikka Chanel Santos De Leyos
Maria Mira Gwen Rabara Lagunilla
Johannes Neberay Teferi Hagie
Nikolas Nils Pierre Leif Aanerud
Teresa Oliwia Waz Widerska
Fabian Oscar Emil Woznicki
Benedikt Ralph Derick Fano Nones
Kristoffer Richard Onyekachukwu Okpu
Maria Sara Underland
Maria Sara Viktoria Ruixi Kloczko-Flottorp
Maria Victoria Joy Bataluna Diosomito

Ekteskap

25.03.17	Adam Kobylinski og Malwina Hass	St. Hallvard
10.05.17	Tomasz M. Sikora og Natalia J. Witecka	St. Hallvard
04.06.17	Runar Skipsfjord og Ewa Barbara Nestorowicz	St. Hallvard
28.06.17	Robert Lis og Joanna Lis	St. Hallvard
29.06.17	My Ai Nguyen og Ti Huong Hoa Nguyen	St. Hallvard
07.07.17	Deck Russ B. Barbero og Everlyn Aidee Vc Melendrez	St. Hallvard

Døde

26.03.17	Issa Patrus M. Mikha
28.03.17	Thi Doan
28.03.17	Teresa Malesza-Hellerud

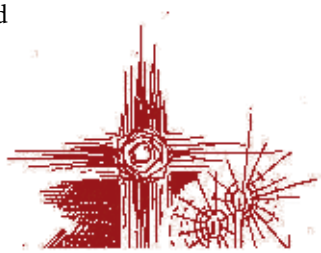

Prester og stab i St. Hallvard menighet

SOGNEPREST:
p. Carlo Le Hong Phuc
Enerhauggt 4, 0651 Oslo, 23 30 32 00 (sentralbord), Mobil: 458 73 584, Carlo.Hong.Phuc@katolsk.no

KAPELLAN:
P. Piotr Gwiżdż, ansvarlig for polsk sjelesorg, Enerhauggaten 4, 0651 Oslo, Piotr.Gwizdz@katolsk.no

ANDRE GEISTLIGE:

P. Myron Kuspys, myron.kuspy@katolsk.no, 40436427, Enerhauggata 4, 0651 Oslo

P. Godwin Adahada, ansvarlig for sjelesorg blant engelsktalende afrikanere, Akersveien 16B, 0177 Oslo.
Tel: 23 21 95 72, Godwin.Adahada@katolsk.no

MENIGHETSSEKRETÆR: Anne Marie Riiser, AnneMa.Riiser@katolsk.no

REGNSKAPSFØRER: Frode Eidem, Frode.Eidem@katolsk.no

ANSVARLIG FOR KATEKESE, BARN OG UNGE: Huyen Nguyen, Mobil: 489 57 391, Huyen.Nguyen@katolsk.no

MEDLEMSARKIVAR: Helga Haass-Männle, helga.mannle@katolsk.no

VAKTMESTER: Christy Reginold Lawrence, christy.lawrence@katolsk.no

RENHOLDER: Beata Wasyluk, beatawasyluk@wp.pl

SAKRISTAN: sr. M. Natanaela Hess, natanaela76@gmail.com

ORGANIST: Xavier Fourny, Xavier.Fourny@katolsk.no

LEDER FOR BARNEKORET: Sr. Faustyna Walczak, Faustyna@StElisabeth.katolsk.no

LEDER AV MENIGHETSRÅDET: Darko Wakounig, darkowakounig@yahoo.com

NESTLEDER OG PRO-REPRESENTANT: Hung Ngoc Nguyen, hung0047@gmail.com

KONTAKTPERSON FOR ERITREISK GRUPPE*:* Daniel Asfaw, mobil: 905 58 353, asfaw_daniel@yahoo.no

FRIVILLIGE PÅ KONTORET: Berit Müller, Eileen Tørnes, Aasmund Vik, Tone Westersø og Geir E. Moen.

Staben er redaksjonsmedarbeidere i Hallvardsvaka.

Dette bladet er trykket av HA Grafisk
– totalleverandør av grafiske tjenester siden 1914

Dette er en svanemerket trykksak. Det innebærer at hele produksjonen følger strenge miljøkrav fra råvarer til ferdig trykksak. Produksjonen oppfyller miljømerkingskrav til valg av papirråvare, kjemikalier, løsningsmidler og fargestoffer, og kan dokumentere redusert avfallsproduksjon og utslipp.

HA Grafisk
Haakon Arnesen AS
Ole Deviks vei 30, 0666 Oslo
Telefon: 23 19 40 60
post@haakon-arnesen.no

Returadresse:
St. Hallvard kirke
Enerhauggt. 4
0651 Oslo

KLIMANØYTRAL DISTRIBUSJON B

NORGE P. P.
posten

Ettersendes ikke ved varig adresseendring, men sendes tilbake til avsender med opplysning om den nye adressen.

St. Hallvard menighet

Enerhauggt. 4, 0651 Oslo ◆ Tlf: 23 30 32 00 ◆ E-post: oslo-st.hallvard@katolsk.no ◆ Kontortid: Man-fre kl 09.00-15.00.
Bankkonto: 3000.22.49134 ◆ Nett: http://sthallvard.katolsk.no og http://www.katolsk.no/organisasjon/okb/Oslo/Hallvard

Send oss gjerne en e-post om du flytter, om vi bruker feil navn, adresse, om husstanden mottar flere eksemplarer osv. Takk!

You can read more about the parish in Norwegian, English and Polish on page 44-45.

Du har også muligheten for å vippse. vipps "**St. Hallvard menighet**" eller nummer "**12124**"